

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEFINGEERDE ZELFMOORD

N° 2424

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De gefingeerde zelfmoord

HOOEDSTUK I

EEN RAADSELACHTIGE GEBEURTENIS

Het is niet zeker wie van de talrijke bewoners van het oude huis aan de Kensington Road het eerst de bonzende val van een zwaar lichaam hoorde.

Naderhand beweerden wel zes personen, de eerste te zijn geweest, die het hoorde.

In ieder geval werden bijna twintig mensen in het oude huis opgeschrikt toen het geluid van de zware val hen in de oren klonk.

Het geluid werd vernomen om ongeveer half vier in de namiddag.

Op de bovenste verdieping werd aanstonds een raam opgeschoven en keek het hoofd van een vrouw naar buiten, die blijkbaar de zonderlinge inval had, dat zij, door over de straat en over

Notting Hill uit te kijken, de oorzaak van dit geluid zou kunnen ontdekken.

Haar vergissing inziende, bedacht zij, dat er misschien een meubel kon zijn omgevallen op de verdieping, die onder de hare lag en zij trok het hoofd weer naar binnen.

Bij het zien echter van het verschrikte gelaat van haar man, een oud schoenmakertje, dat ijverig bezig was geweest met 't repareren van een jongensschoen, veranderde zij weer van inzicht en had nu wel willen zweren, dat daar beneden niemand anders had kunnen vallen dan een mens.

De beide oude lieden keken elkaar even zwijgend aan en toen zei de man op zachte toon:

— Er is zeker wat gebeurd, Mary.

— Dat denk ik ook. Het is bij de oude Donaldson geweest.

Het echtpaar luisterde even toe en toen hernam de vrouw:

— Ik hoor verder niets. Zou de dochter van de oude man niet thuis zijn?

— Neen, ik heb Miss Nelly nog geen half uur geleden de deur zien uitgaan.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt.

Beide echtelieden keken naar de deur, die langzaam openging. Een buurvrouw die op dezelfde verdieping woonde, stak een hoofd als van een verschrikte muis om de deurpost.

— Heb je dat gehoord, buurvrouw? vroeg zij op gedempte toon.

— Wat? vroeg de vrouw van de schoenmaker, ofschoon ze zeer goed wist wat de ander bedoelde.

— Die bons van zoëven. Het kwam uit de woning van de oude Donaldson. Het was net of er iemand op de grond viel, zo'n doffe slag.

De vrouw van de schoenmaker knikte enige malen achtereen.

— Nu weet ik waar je het over hebt, buurvrouw, zei zij. Zouden wij niet eens gaan kijken voor alle zekerheid?

— Ja, dat moesten we doen, meende nu ook de schoenmaker. Donaldson is oud en een zwaar gebouwd man. Misschien heeft hij wel een beroerte gekregen.

Het drietal ging het kleine voorvertrekje uit en liepen over het portaal naar de smalle trap.

Daar kwamen zij nog een vierde na- buur tegen, een kleermaker, die voor een grote confectiezaak werkte.

De man scheen nogal zenuwachtig te zijn en riep hen reeds van onder de trap tegemoet:

— Er moet iets gebeurd zijn bij Donaldson. Ik heb zoëven een zware val gehoord. Als hem maar niets overkomen is. Zijn dochter is uit.

De drie mensen kwamen snel de krakende trap af. Zo bereikten zij het portaal van de derde verdieping.

De oude Donaldson, die hier nauwelijks drie maanden geleden was komen wonen, had twee kamers gehuurd, waar-

van de eerste op de straat uitkwam en als woonkamer was ingericht.

De oude man was niet goed meer ter been, en ging weinig uit en dan bijna steeds vergezeld van zijn dochter.

De burens die wel eens bij hem binnenkwamen om een praatje te maken, vonden hem meestal voor het raam zitten, vanwaar hij een ruim uitzicht had op Kensington Park en Notting Hill, onder het roken van een pijp.

Toen de vier mensen daar fluisterend bij een stonden voor de deur, die tot het woonvertrek toegang gaf, kraakten de treden van de trap opnieuw en kwamen nog drie andere burens aan, met bleke verschrikte gezichten.

Dat drietal was afkomstig van de tweede verdieping en verklaarden allen, de bonzende val duidelijk te hebben gehoord.

En nu stonden daar zeven mensen, blijkbaar besluiteloos, wat zij zouden doen.

De kleermaker hakte de knoop door.

— Wij moeten naar binnen en kijken wat er met hem is, zei hij fluisterend.

De anderen knikten, maar niemand durfde de eerste te zijn.

Toen trad de kleermaker vastberaden op de deur toe, greep de kruk en draaide deze om.

De deur bleek gesloten te zijn...

De kleermaker wendde het hoofd om en keek de vijf vrouwen en de schoenmaker met vragende ogen aan.

— Dat is beslist niet in orde, mompelde hij. Maar is er niet nog een andere deur die toegang geeft tot zijn woning? vervolgde hij.

— Ja, nog één, antwoordde een der buurvrouwen. Door de keuken. Vandaar kun je in de achterkamer komen.

Zwijgend begaf het troepje zich over het lange, tamelijk donkere portaal naar een tweede deur, die toegang gaf tot de keuken.

Weer legde de kleermaker de hand op de kruk, en weer draaide hij deze vruchteloos om.

Ook deze deur was gesloten...

— Dan moet er een smid bij gehaald worden, riep de kleermaker uit.

— Laten wij eerst eens aan de deur

roepen; misschien hebben wij ons wel vergist, meende een der buurvrouwen.

— Ik vrees van niet, buurvrouw, merkte de schoenmaker op, want Donaldson zou toch wel gehoord hebben, dat er aan de deunkruk gedraaid werd.

Op dit ogenblik uitte een der vrouwen een doordringende kreet van afgrijzen en schrik, zodat de anderen verschrikt achteruit stoven.

Zij wees op een dunne kronkelende streep, die van de deurdrempel dwars over de houten vloer van het portaal liep en zich langzaam scheen uit te breiden.

De kleermaker, die nog de dapperste van allen bleek te zijn, had zich het eerst hersteld en kwam een stap naderbij.

Hij knielde bij de drempel neer en trachtte onder de deurreet te kijken.

Daarbij kwam zijn wijsvinger in het donkere vocht terecht, dat onder de deur uitvloeide, maar trok zijn hand aanstonds met een doffe kreet van walging terug.

— Het is bloed, zei hij op hese toon.

Gillend en krijsend liepen de vrouwen aanstonds weg.

De beide mannen begrepen wel, dat het overige aan hen moest worden overgelaten.

— Kom mee, (Hall, zei de kleermaker tot de schoenmaker, wij moeten direct de politie en een smid er bij halen. Hier is iets heel ergs gebeurd. Het is mogelijk dat de oude Donaldson zelfmoord heeft gepleegd.

— Hoe kom je daarbij? riep de schoenmaker uit. Als wij de val van het lichaam hebben gehoord, dan zouden wij toch zeker ook het schot hebben moeten horen.

De ander haalde de schouders op.

— Dat is niet bepaald noodzakelijk, zei hij. Wie zegt dat het met een revolver gedaan is? Kom gauw mee naar het politiebureau. Misschien is hij nog te redden.

De beide mannen snelden het huis uit.

Blootshoofds en nu en dan tegen een voorbijganger aanbotsend, ijlden zij over de drukke Kensington Road naar het

politiebureau, op de hoek van de Stanley Place ongeveer honderd meter verder.

Zij deelden de dienstdoende brigadier mee wat zij ontdekt hadden en dadelijk gaf deze aan twee agenten last met hen mede te gaan en onderweg een smid op te halen.

Zij mochten echter niets doen, voor er een detective-inspecteur ter plaatse zou zijn.

De twee agenten en de beide mannen die het geval waren komen vertellen, begaven zich dadelijk weer op weg en zochten in de buurt een smid op, die een bos lopers van een haak nam, zijn pet op het hoofd drukte, en met hen medeging.

Toen zij het oude huis bereikten, vonden zij daar reeds de detective op hen wachten.

Zij gingen de trap op, en bleven voor de deur van de woonkamer, waaronder uit het straaltje bloed nog steeds voortstroomde, staan.

De rechercheur riep aan de deur zo luid hij kon.

Er kwam echter geen antwoord.

— Is er geen tweede deur? vroeg de inspecteur.

— Door de keuken, maar die deur is ook op slot, antwoordde de kleermaker. Ik heb het zoëven al geprobeerd.

— Dan zal ik het ook nog maar eens doen, hernam de inspecteur.

Hij liep de gang door en overtuigde zich dat de deur inderdaad gesloten was.

Toen hij weer terugkwam, wierp hij een blik door het sleutelgat.

Verbaasd richtte hij zich op.

— De sleutel schijnt aan de binnenkant niet in het slot te steken, zei hij. Want ik kan de tegenovergestelde muur zien. Nu, wij zullen het gauw genoeg weten. Ga je gang maar, smid.

De man ging aan het werk met zijn bos lopers.

— Het is een nieuw slot, merkte hij verwonderd op. De deur daarentegen schijnt al aardig oud.

— Donaldson heeft dat slot dadelijk laten aanbrengen, toen hij hier introk, merkte de schoenmaker op. Misschien

was hij bang voor inbrekers, en bevreesd voor zijn spaarduitjes.

— Maak een beetje voort, riep de inspecteur ongeduldig tot de smid. Wie weet, kunnen wij de oude heer nog redden. Ik heb een dokter opgebeld, die over tien minuten hier kan zijn.

De smid probeerde nog een aantal lopers en eindelijk sprong het slot open.

De inspecteur greep de kruk van de deur, en wilde deze openduwen.

Hij moest daarbij echter al zijn krachten inspannen, want blijkbaar lag er een zwaar voorwerp aan de andere zijde tegen de deur.

Maar eindelijk konden hij en de beide agenten naar binnen.

Voor de deur, lag het lichaam van een bejaard man, groot en zwaar gebouwd en met een lange, bijna witte baard, die hem tot op de helft van zijn borst hing.

De helft van zijn gelaat was met bloed overdekt, dat vloeide uit een grote wond, midden in het voorhoofd.

De ogen hadden een glazige blik en staarden naar de zoldering.

De inspecteur legde zijn hand op het hart van de gevallen.

Hij schudde het hoofd en zei op zachte toon:

— Ik geloof niet dat er nog iets aan te doen valt. De oude heer heeft een vaste hand gehad naar het schijnt.

Hij wierp een blik in het rond, als om naar het wapen te zoeken, waarmee de oude man zichzelf van het leven zou hebben beroofd.

Hij lichtte achtereenvolgens diens beide armen op...

Maar geen der beide handen omklemde de kolf van een revolver...

— Help mij eens om het lichaam op de divan te dragen, mannen, zei hij tot de beide agenten. Hij zal wel bovenop het wapen zijn gevallen.

De drie mannen tilden het zware lichaam op en brachten het naar de divan.

Maar op het tamelijk versleten vloerkleed was geen spoor van enig wapen te ontdekken.

— Wat is dat nu? mompelde de inspecteur. Er moet hier in de kamer toch een revolver zijn. De man is ge-

dood door een schot in het hoofd en de beide deuren waren dicht, zodat hij het alleen zelf kan hebben gedaan.

Op dit ogenblik lieten zich voetstappen op het portaal horen.

Het was de geneesheer met zijn instrumententas in de hand, die door de inspecteur was opgebeld.

De dokter bleef even voor de deur staan en vroeg toen:

— Moet ik bij de oude Donaldson zijn? Wat is er met hem?

— Kent gij hem misschien dokter? vroeg de inspecteur.

— Ja, ik heb zijn dochter een paar weken geleden behandeld voor een kleinigheid.

De dokter trad op de divan toe, maar deed verschrinkt een stap achteruit, toen hij het bebloede gelaat van de oude man zag.

— Haal eens een kom schoon water en een handdoek uit de keuken zei hij tegen een der agenten.

Terwijl de man zich verwijderde, trok de dokter zijn overjas uit, om vervolgens zijn instrumententas open te maken.

De agent keerde terug met een kom helder water en een doek.

De geneesheer maakte de doek nat en veegde daarmee het bloed van het gelaat van het slachtoffer.

Toen bukte hij zich, keek in de ogen van de grijsaard, legde zijn oor op zijn borst, na vest en hemd te hebben losgeknoopt en schudde toen het hoofd.

— Hier kan geen menselijke hulp meer baten, zei hij ernstig. Donaldson is dood.

De inspecteur liet zijn blikken van de dode naar de geneesheer dwalen, en zei:

— Er is hier iets zeer merkwaardigs gebeurd, dokter. Het is, dunkt mij, duidelijk, dat deze man zelfmoord gepleegd heeft, en toch kunnen wij nergens het wapen vinden, waarmee hij de daad volvoerd moet hebben.

— Zelfmoord? herhaalde de geneesheer op vragende toon. Denkt gij dat Donaldson zelfmoord gepleegd heeft? Dan kan ik u zeggen, dat gij u waarschijnlijk vergist, want het is nog nooit voorgekomen, dat iemand zich van het

leven berooft, door zich van achteren een kogel door het hoofd te schieten, al ware het slechts omdat hij het wapen op zeer gewrongen wijze in de hand zou moeten houden.

De inspecteur keek de geneesheer met open mond aan.

— Zijt gij zeker van wat gij daar zegt, dokter?

— Absoluut. Donaldson is in het achterhoofd door de kogel getroffen, die door het voorhoofd weer is uitgegaan, kijk maar, het kogelgat is aan de achterzijde van de kruin klein en gaaf, en daarentegen aan het voorhoofd groot en met uitgescheurde randen.

— Maar het kan niet anders, zei de inspecteur wanhopig. Donaldson moet zichzelf het leven hebben benomen.

— Waarop baseert gij deze mening, als ik vragen mag? vroeg de genees-

heer ongeduldig.

— Omdat de beide deuren op slot waren.

Nu was het de beurt van de geneesheer om verbaasd op te kijken.

— Is dat zeker? vroeg hij.

— Absoluut. Zeven getuigen hebben het gezien, om van mijzelf en de beide agenten niet te spreken.

De geneesheer wreef zich met de hand over het voorhoofd en onderzocht toen nogmaals de wonde zorgvuldig.

Toen stond hij op en zei kortaf:

— Ik blijf bij mijn verklaring. De oude Donaldson kan zichzelf onmogelijk van het leven hebben beroofd. Hij is vermoord.

— Dan staan wij hier voor een raadsel, dokter, want in de gehele kamer is de revolver evenmin teruggevonden.

HOOFDSTUK II

HET ONDERZOEK

Het gerucht van de raadselachtige moord had zich snel in de gehele buurt verspreid.

Daar men de dochter van de dode binnen een uur of zo terug kon verwachten, besloot de geneesheer terug te komen en het meisje zo voorzichtig mogelijk op het vreselijke bericht voor te bereiden.

Onmiddellijk was Scotland Yard van het gebeurde op de hoogte gesteld en een der bekwaamste inspecteurs der recherche, de bekende James Sullivan, werd belast met het onderzoek in deze raadselachtige zaak.

Hij was spoedig ter plaatse en liet zich door de kleermaker nauwkeurig op de hoogte brengen van hetgeen er was voorgevallen.

Vergezeld van de beide agenten, die op het portaal de wacht hadden gehouden, trad hij nu op zijn beurt de woning binnen.

Langzaam, met de handen op de rug, nam hij de kamer en alles wat er in stond, op.

— Stond dat raam open, toen jullie binnenkwamen? vroeg hij, terwijl hij wees op het enige raam, dat zich in het vertrek bevond.

— Ja, inspecteur, antwoordde een der agenten. Het was wijd opengeschoven.

Sullivan trad op het raam toe en keek naar buiten.

Links en rechts aan de overkant stonden huizen, maar zover weg en zover opzij, dat het volkomen uitgesloten moest worden geacht, dat een sluipmoordenaar uit een dier huizen een schot op de grijsaard had kunnen lossen.

Sullivan bukte zich uit het raam, keek naar beneden en berekende, dat het zich op minstens achttien meter van de grond bevond.

Hij haalde een vergrootglas te voorschijn en bekeek daarmee de hardstenen vensterbank en de raamposten.

Toen ging hij langzaam naar de di-van en wierp een blik op het wasbleke gelaat van de dode, met het donkerrode gat bijna midden in het voorhoofd.

— Van zelfmoord is geen sprake, merkte hij binnensmonds op. De ongelukdige is van achteren neergeschoten. Maar door wie? En vooral om welk motif?

Sullivan bevond zich in een eenvoudig gemeubeld vertrek, waarin niettemin enige meubelstukken herinnerden aan een tijd dat de bewoner welgesteld genoemd mocht worden.

Daaronder bevond zich onder meer een ouderwets eikenhouten bureau, met koper versierd en dat tamelijk dicht bij het raam in een hoek van het vertrek stond.

Verder was er een fraaie leunstoel, en een kleine étagère, die zilveren bibelots bevatte.

— Jullie hebben hier zeker toch niets aangeroord? vroeg Sullivan, terwijl hij zich tot de agenten wendde.

— Er is zelfs geen lucifersdoosje verplaatst, inspecteur, antwoordde een der agenten.

— Alles lijkt mij volkomen in orde, hernam Sullivan. Er is geen spoor van enige worsteling te zien. Jullie zegt, dat het lijk bij de deur lag?

— Vlak er achter, inspecteur.

— Hoe lag hij? Doe het eens voor.

Een der agenten strekte zich op de grond uit en ging zo goed hij kon in de houding liggen, waarin hij de ongelukkige grijsaard had gevonden.

— Hij lag dus met het hoofd in de richting van de tussendeur? vroeg Sullivan.

— Jawel, inspecteur.

— Stak er een sleutel van binnen op de gangdeur?

— Neen.

— Niet? Maar dan is de mogelijkheid niet geheel en al uitgesloten, dat de moordenaar, na zijn daad gepleegd te hebben het vertrek heeft verlaten, de deur op slot heeft gedraaid, en de sleutel in zijn zak heeft gestoken om die later in het water te gooien.

— Dat is niet onmogelijk, inspecteur, zei de tweede der agenten, maar hoe verklaart gij het dan, dat er in het geheel geen schot is gehoord?

— Door niemand?

— Daaromtrent zijn alle buren het

eens, inspecteur. Zij hebben wel de val van het lichaam, maar geen schot gehoord.

— Daar mag de duivel uit wijs worden, bromde Sullivan.

Hij duwde de tussendeur open en ging nu een vertrek binnen, dat door een hoog schot in tweeën was verdeeld, en blijkbaar diende tot slaapkamer van vader en dochter.

Een andere deur gaf toegang tot de keuken.

De keukendeur, die op de gang uitkwam, was van binnen met de sleutel afgesloten.

Met de handen in zijn zakken floot Sullivan zacht tussen de tanden en liet nogmaals zijn blikken in het vertrek rondgaan.

— Dat de moordenaar uit het raam is geklommen op klaarlichte dag, is natuurlijk uitgesloten, begon hij zijn overpeinzingen. Hoe het ook zij, wij hebben hier te doen met een misdaad, die lang van te voren en met grote sluwheid is voorbereid, of wel, met een moord in drift.

Hij wendde zich opnieuw tot de agenten en vroeg:

— Zijn alle bewoners van het huis al ondervraagd?

— Voor zover ik weet nog niet, inspecteur. De rechercheur heeft zijn rapport opgemaakt van zijn eigen bevindingen en verder niets.

— Goed, dan zal ikzelf wel eens gaan zien. Blijf hier op wacht en laat niemand binnen behalve de dokter en dan natuurlijk de dochter van de dode.

Sullivan liep de trap langzaam af, en bromde:

— De treden kraken allen geweldig. Het is bijna niet aan te nemen, dat de moordenaar daarlangs gevluht zou zijn, zonder dat men hem gehoord heeft.

Beneden kwam Sullivan in de vestibule, waarop een aantal deuren uitkwamen.

Een daarvan behoorde bij de woning van de conciërge.

Hij klopte aan en trad binnen.

Hij scheen een zeer opgewonden gesprek te storen, hetwelk gevoerd werd door een vijftal luid snaterende buur-

vrouwen, die echter aanstonds verschrikt zwegen, toen zij Sullivan ontwaarden.

— Woont gij allen hier in huis? vroeg hij, terwijl hij de vrouwen een voor een aankeek.

— Ja mijnheer, antwoordden de vrouwen als in koor.

— Is er soms iemand, die vlak onder de kamers van de dode man woont?

— Ik mijnheer, zei een kleine, donker uitzienende vrouw zegevierend, als was dit een bijzondere onderscheiding.

— Ik zal u een paar vragen moeten stellen, maar denk er wel om, dat uw antwoorden van veel belang kunnen zijn voor ons onderzoek en dat gij dus niet moet gaan fantaseren, verzwijgen, of overdrijven.

De vrouw plukte even aan haar schort en durfde nauwelijks opkijken.

— Volgens de verklaringen van een stuk of zeven personen, aldus ging Sullivan voort, hebben zij allen omstreeks half vier de vloer of de zoldering voelen dreunen, door de val van een zwaar lichaam. Gij zegt dat gij juist onder de kamers van Donaldson woont, en dus hebt gij misschien vóór die tijd ook wel iets anders vernomen.

De donkere ogen van de vrouw schitterden opgewonden.

— Dat heb ik ook, mijnheer, zei zij, dat heb ik ook. Gij moet weten, dat ik vanochtend, het zal zowat negen uur zijn geweest, maar het kan ook wel zijn dat het half tien was, naar boven moest om een emmer water te halen, omdat mijn kraan kapot is. Ik was nauwelijks halverwege de trap, of ik hoorde in de kamers van Donaldson hard praten door iemand die zeker erg boos was. Ik had echter wel wat anders te doen dan te blijven staan luisteren en liep door. Bij een buurvrouw haalde ik water, maar terwijl ik terugging, hoorde ik nog altijd hevig twisten.

— En zoudt gij mij kunnen zeggen, vroeg Sullivan aan wie die luide stem toebehoorde?

— O, ja, heel goed, mijnheer. De man die zo woedend te keer ging, was de jonge Dick Jaffrey.

— Hoe weet gij dat?

De vrouw aarzelde even voor zij antwoordde:

— Ze zeggen, maar ik kan het niet bevestigen, ze zeggen dat hij een goed oogje heeft op Nelly Donaldson.

— Weet gij of zij bij dat twistgesprek tegenwoordig was?

— Dat weet ik niet.

— Hebt gij de stem herkend van de man, met wie Dick Jaffrey in twist was?

Weer scheen de vrouw te aarzelen.

— Het klonk als de stem van de oude Donaldson, mijnheer, maar als ik daar een eed op zou moeten doen, dan zou ik toch niet weten, of ik dat zou durven.

— Dus, Dick Jaffrey hebt gij niet gezien?

— Daarin vergist gij u toch, mijnheer, want ik ben nog niet uitgepraat; toen ik halfweg de trap was met mijn emmer water, hoorde ik boven mijn hoofd een deur opengaan en even later had diezelfde Dick Jaffrey me bijna met emmer en al van de trap gelopen. Het scheelde weinig of ik was van de trap afgezo... pardon, gevallen.

— Hoe laat was dat, zegt gij?

— Tien uur, of half elf, antwoordde de vrouw.

Sullivan keek verrast op.

— Zoëven hebt gij negen uur, of half tien gezegd.

De vrouw haalde de schouders op.

— Als je de hele dag druk werkt, mijnheer, dan let je niet precies op de tijd. In ieder geval is het niet later geweest.

Sullivan had zijn notitieboek te voorschijn gehaald en tekende een en ander op:

Toen vroeg hij:

— Zoudt gij bereid zijn, die verklaringen aan de commissaris onder ede te bevestigen?

— Als het volstrekt noodzakelijk is mijnheer...

— Uw getuigenis kan in ieder geval van groot belang zijn voor het onderzoek. Wees zo goed mij uw naam op te geven.

De vrouw noemde haar naam en Sullivan klapte zijn boek weer dicht.

— Zeg mij nu nog alleen, of gij die Dick Jaffrey later nog hebt zien terugkomen.

De vrouw schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, ik heb niemand gezien.

— Gij misschien? zo wendde Sullivan zich tot de andere vrouwen. Of kent gij hem misschien niet?

— Wij kennen hem allemaal, antwoordde een der vrouwen. Maar wij hebben hem niet gezien.

Sullivan stak het opschrijfboekje in zijn zak en ging weer naar de kamer, waar de raadselachtige moord was gepleegd.

Een der agenten trad hem tegemoet en hield de sleutel in de hand.

Terwijl hij deze aan Sullivan overhandigde zei hij:

— Ik heb de sleutel gevonden, inspecteur.

— Welke sleutel? vroeg Sullivan.

— Die hier binnen op de deur heeft gezeten.

— Wat zeg je daar? vroeg Sullivan op ongelovige toon. Waar heb je hem dan gevonden?

— Onder het penantkastje, dat gij daar rechts van de deur ziet staan, inspecteur.

Zonder een woord te zeggen ging Sullivan naar de deur, stak de sleutel in het slot en draaide deze een paar maal heen en weer.

Er viel niet aan te twifelen: de sleutel behoorde bij het slot.

Even bleef Sullivan onbeweeglijk bij de deur staan, terwijl hij steeds de blik gericht hield op de sleutel, als verwachtte hij daarvan een oplossing van het raadsel.

De sleutel was in deze kamer gevonden, de agenten hadden het vertrek niet verlaten, en het stond dus vast dat de moordenaar deze niet in zijn zak had kunnen steken.

Maar hoe had de moordenaar dan de kamer kunnen afsluiten?

Met een gebaar van ongeduld ging de detective weer naar het raam en boog zich naar buiten.

Daarna draaide hij het hoofd om en wendde de blik naar boven, maar direct sloot hij het raam weer.

Neen, dat was onmogelijk. Het was totaal uitgesloten, dat de moordenaar langs de gevel naar boven geklommen zou zijn en door het raam zou hebben gevuurd zonder dat iemand dit zou hebben gezien of gehoord.

Voor alle zekerheid echter besloot Sullivan de schoenmaker en zijn vrouw, die boven de kamer van de misdaad woonden, nog eens nader uit te vragen.

Geruime tijd liep Sullivan het vertrek op en neer, de ene oplossing na de andere bedenkend, en weer verwerpend.

Teneinde raad verliet hij eindelijk het huis na aan de agenten bevel te hebben gegeven, het vertrek van de misdaad in geen geval te verlaten.

HOOFDSTUK III

EEN ARRESTATIE

Noordelijk van de Fleetstreet en Zuidelijk van Charter House, vlak bij de St. Pauls Church ligt in de enorme wereldstad Londen Holborn, een nette buurt, waar zich tal van herenhuizen aaneen rijen.

In de Holbornstreet bewoonde Dick Jaffrey 'n fraai gemeubeld appartement.

Hij was van beroep, civiel ingenieur en reeds had de staat hem enige kleine

opdrachten verstrekt, welke hij tot volle tevredenheid van zijn lastgevers had ten uitvoer gebracht.

Omstreeks half zes op de dag, waarop de oude heer Donaldson vermoord in zijn kamer was gevonden, zat Dick Jaffrey in zijn hemdsmouwen voor zijn scheerspiegel in zijn slaapkamer, bezig zijn korte baard af te scheren.

Op het bed stond een half gebuld,

geopend valies waarin zich kleren, lijfgoed en toiletartikelen bevonden.

De jonge man was bijna klaar, toen er op de deur geklopt werd en even daarna zijn hospita binnentrad.

— Mijnheer Jaffrey, zei de vrouw, daar zijn twee heren om u te spreken.

Jaffrey wendde zich ongeduldig om met het Gillette scheermes in de hand, en zei:

— Maar Juffrouw, hebt u dan niet gezegd, dat ik aanstonds op reis moet?

— Jawel, mijnheer, maar zij lieten zich niet wegsturen. Zij zelden dat zij voor een zeer gewichtige zaak kwamen en u in ieder geval moeten spreken.

— Maar, dat kan niet. Ik heb geen tijd. Mijn trein gaat over drie kwartier. Zeg aan die heren, dat zij over een paar dagen maar eens moeten terugkomen.

— Het spijt mij mijnheer, maar aan dat verzoek zouden zij niet kunnen voldoen, klonk een mannenstem achter Jaffrey.

Deze wendde zich om en sprong op.

Hij veegde de zeepsporen van zijn gezicht en legde het scheermes neer.

— Mag ik weten, heren, waaraan ik uw bezoek heb te danken?

— Een zeer ernstige reden, mijnheer, zei een der beide mannen, die zoëven waren binnengekomen.

Het was James Sullivan, de jonge detective.

Hij wendde zich tot de hospita en vroeg haar:

— Was mijnheer Jaffrey reeds lang van plan op reis te gaan?

Verbaasd antwoordde de vrouw:

— Voor zover ik weet niet, mijnheer.

Hij sprak er pas gisteren met mij over.

— Kent gij mijnheer Jaffrey al lang?

— Ruim twee jaren.

— Is hij gewoon vuurwapens bij zich te dragen?

Maar nu kwam Dick Jaffrey, bleeks van woede tussenbeide.

— Zeg eens, mijnheer, riep hij uit. Dat lijkt erg veel op een ondervraging, of op een verhoor, als gij dat liever hoort.

— Misschien is het dat wel, mijnheer, zei Sullivan.

Hij sloeg de lapel van zijn jas terug en liet zijn penning zien.

Daarop wendde hij zich tot de hospita en beval haar op korte toon het vertrek te verlaten.

Aarzelend gehoorzaamde de oude vrouw, na Dick Jaffrey met de blik te hebben ondervraagd.

De jonge man, nog steeds zeer bleek, knikte.

Toen de deur achter de hospita was dichtgevallen, vroeg hij op doffe toon:

— En nu wilt gij mij zeker wel zeggen, wat dit betekent? Maar zo kort mogelijk alstublieft, want ik zeg u nogmaals, dat ik op reis moet.

— Ja, dat begrijp ik, zei Sullivan ironisch. Gij zult wel gaarne op reis willen gaan. Ik vrees echter, dat er zich wel eens beletselen kunnen voordoen.

Dick Jaffrey kwam met gebalde vuisten op Sullivan toe en met een dreigende uitdrukking op zijn gelaat.

Hij bedacht zich echter bijtijds, haalde de schouders op en zei:

— Gij hebt mij zoëven uw penning laten zien. Blijkbaar zijt gij van de politie en ik wil ook aannemen, dat gij een reden meent te hebben voor uw bezoek. De enige andere mogelijkheid is dus, dat hier een vergissing in het spel is. Wees zo goed mij aanstonds mede te delen, van welk misdrijf men mij verdenkt en ik zal u ongetwijfeld volledige opheldering kunnen geven, maar nogmaals: vlug, want ik wil mijn trein niet missen.

Sullivan antwoordde hier niet rechtstreeks op.

Hij ging naar het half gepakte valies, deed er een greep in en nam er een blijkbaar nog geheel nieuwe revolver uit.

Hij klapte het wapen open en haalde er achtereenvolgens de patronen uit.

Van een daarvan ontbrak de kogel.

Jaffrey had deze bewegingen, die zwijgend werden uitgevoerd met grote ogen van verwondering gevolgd, maar nu verscheen er een uitdrukking van angst op zijn jong, mannelijk gelaat.

— Mag ik u vragen, wanneer gij deze revolver gekocht hebt? vroeg Sulli-

van, terwijl hij zijn ogen onderzoekend op het gelaat van Jaffrey vestigde.

— Twee dagen geleden, antwoordde Jaffrey kortaf.

— Met welk doel?

— Om mij te kunnen verdedigen als ik word aangevallen.

— Zijt gij daar dan bang voor?

— Misschien wel.

— Wilt gij mij verklaren, hoe het komt dat een der kogels is afgeschoten? ging Sullivan onverstoorbaar voort.

— Ik heb het wapen willen proberen, nadat ik het gekocht had.

— Zulke wapens verkoopt de winkelier anders altijd onder garantie, hernam Sullivan kortaf. En zeg mij nu eens, of gij de oude heer Donaldson kent.

— Hij is een oom van mij, antwoordde Dick Jaffrey kortaf.

Sullivan trachtte te lezen, wat er in de ziel van de jongeman omging.

Diens gelaat vertoonde echter slechts 'n uitdrukking van ongeduld en kwalijk verborgen woede.

— Als hij comédie speelt, bromde Sullivan in zich zelf, dan doet hij het buitengewoon goed.

Daarop vervolgde hij luid:

— Zeg mij, Mr. Jaffrey, wat gij weet van de dood van uw oom Donaldson.

Met een kreet deinsde de jongeman achteruit.

— Dood? riep hij. Is mijn oom dood? Hoe is dat mogelijk. Ik heb hem nog vanochtend gezond en wel verlaten.

— Hij is vermoord, antwoordde Sullivan kortaf.

Dick Jaffrey wankelde achteruit en liet zich op een stoel vallen.

Zijn ogen staarden wild voor zich uit.

Hij wreef zich een paar maal over het voorhoofd als om zijn gedachten te verzamelen en zijn stem had een dofse klank toen hij hernam:

— Wanneer is dat gebeurd?

— Vanmiddag om half vier.

— En verdenkt men mij daar nu van?

— Ik begrijp wel, zei Sullivan, dat het u zeer moet treffen, maar gij zult zelf de eerste zijn om toe te stemmen, dat de bewijzen overtuigend zijn. Do-

naldson is met een revolverschot gedood, en uw revolver, dat eergisteren gekocht is, bevat nog slechts vijf kogels. Gij hebt vanochtend nog een hevig twistgesprek gehad met uw oom, en een aantal bureu hebben u in hevige opwindung zien weglopen. Thans wilt gij op reis gaan en toen ik binnenkwam overval ik u juist als gij bezig zijt uw baard af te scheren. Gij zult moeten toestemmen dat dit alles reden te over is voor mij, om u te verzoeken met mij mee te gaan.

Jaffrey stond langzaam en als met moeite op.

Hij liet de armen slap langs het lichaam hangen en knikte een paar maal, blijkbaar zonder te beseffen wat hij deed.

Toen zei hij met dezelfde dofse, klankloze stem:

— Ik zal maar niet de moeite doen mij thans te verdedigen. Waarschijnlijk zoudt gij mij toch niet geloven, en ik erken dat alles tegen mij spreekt. Ik ben tot uw dienst. Zeg mij alleen of Nelly Donaldson al op de hoogte is gesteld.

— Zij is omstreeks vijf uur thuis gekomen en door een buurman behoedzaam voorbereid.

Jaffrey liet het hoofd op de borst zinken.

Toen hief hij met een dreigend gebaar de gebalde vuist boven het hoofd, alsof hij daarmee een onzichtbare vijand wilde verpletteren.

Maar spoedig beheerste hij zich weer, en zei:

— Een ogenblik slechts, heren, en ik volg u.

Hij deed zijn boord om, strikte zijn das, trok zijn vest en colbert aan, zette zijn hoed op, nam een lichte overjas over de arm, alles met dezelfde afgemeten gebaren als van een automaat.

De slag scheen hem geheel versuft te hebben.

Hij wierp nog een blik om zich heen, glimlachte vaag, toen hij het halfgepakte valies in het oog kreeg, wierp een vluchtige blik in de spiegel op zijn pas geschoren gelaat en zei met klankloze stem:

— Ik ben klaar, heren.

De detective, die Sullivan vergezelde, trad op Jaffrey toe. Hij had iets blinkends in de hand, een paar boeien.

Sullivan echter hief de hand op en zei op zachte toon:

— Doe die dingen maar weg, Hudson. Ik geloof niet dat daar reden voor is.

Jaffrey knikte, waarna het drietal het vertrek en het huis verliet.

Op straat wachtte een taxi.

Eerst stapte een der detectives in, daarop volgde Dick Jaffrey, die in een droomtoestand scheen te verkeren en tenslotte nam Sullivan naast de gevangene plaats.

Niet lang daarna hield de auto voor Scotland Yard stil.

Dick Jaffrey liet zich gewillig naar een kleine kamer brengen, waar de commissaris achter een met groen beklede tafel zat.

In een hoek van het vertrek, waar het tamelijk donker was, schenen reeds enige getuigen te wachten. Voor de commissaris lag een klein stapeltje papieren, die op de zaak in Kensington Road betrekking schenen te hebben.

Zodra Dick Jaffrey was binnengebracht hief de commissaris het hoofd op, zette een bril met schildpad montuur op zijn neus en keek de jongeman doordringend aan.

Hij was een van die politie-beambten, behorende tot de school, waarvan de aanhangers iedere arrestant bij voorbaat reeds als schuldig beschouwen.

Dick Jaffrey doorstond de blik der strenge ogen met een onverschilligheid en een kalmte, die de commissaris met verbazing en verontwaardiging vervulden.

— Gij weet waarvoor gij hier zijt gebracht? begon de commissaris met stemverheffing.

— Jawel, maar ik ben onschuldig, antwoordde Jaffrey kalm.

— Dat zeggen alle beklagden, riep de commissaris ongeduldig uit. Wij zullen aanstonds wel horen, wat de politie-beambten te zeggen hebben. Inspecteur Sullivan, wees zo goed mij rapport uit te brengen van uw onderzoek ten huize van de beklagde.

In korte woorden deelde Sullivan de commissaris mee, wat hij in de woning van de jongeman gevonden had.

De commissaris luisterde aandachtig toe, terwijl hij afwezig met een potlood speelde.

Toen bekeek hij de revolver van alle kanten, terwijl hij het wapen voorzichtig bij de loop vasthield en het daarop zacht naast zich neerlegde, als vreesde hij voor een ongeluk.

Daarop drukte hij op een bel, die onder het bereik van zijn hand was en vroeg aan de binnentredende bode:

— Zijn alle getuigen aanwezig?

— Jawel, mijnheer.

— Het meisje ook?

De bode knikte.

— Laat haar dan het eerst binnen komen, beval de commissaris.

Dick had het hoofd opgeheven, en er verscheen weer glans in zijn doffe ogen.

Hij hield de blik onafgewend op de deur, waardoor de bode verdwenen was.

Toen deze deur weer geopend werd, uitte hij een kreet, waarin wanhoop, vreugde en liefde gemengd waren.

— Nelly, riep hij.

Er was een jong meisje binngetreden met bleek gelaat, en zeer bevallig in haar eenvoudig zwart jurkje.

Zij had prachtig donkerblond haar en grote bruine ogen, die thans vol tranen stonden.

Zij wilde aanstonds op de jongeman toesnellen, maar de bode hield haar aan een arm terug en dwong haar voor het hekje te gaan staan, dat zich voor de tafel van de commissaris bevond.

Deze keek het jonge meisje streng aan, blijkbaar ongevoelig voor haar bleekheid en haar schoonheid, en ternauwernood geroerd door haar smart.

— Uw naam? vroeg hij kortaf.

— Nelly Donaldson.

— Gij zijt de dochter van de verslagene?

Het meisje knikte en een snik welde in haar keel op.

— Kent gij de verdachte?

Nu steeg een gloeiend rood in de bleke wangen van het jonge meisje op.

Zij heeg het hoofd zonder te ant-

woorden.

Sullivan kwam haar dadelijk te hulp.

— Zij is de verloofde van de beklaagde, commissaris, zei hij op zachte toon.

— Hoe laat zijt gij vandaag uit de woning van uw vader vertrokken? vroeg de commissaris.

— Om drie uur.

De commissaris, zowel als Sullivan

keken verbaasd op.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep de eerste uit. Het staat toch vast dat uw vader om half vier is gedood. Zijt gij zeker van het uur, dat gij zoëven genoemd hebt?

— Ja mijnheer de commissaris, antwoordde het jonge meisje. De bureaue hebben mij trouwens zien weggaan en zouden het kunnen bevestigen.

HOOFDSTUK IV

HET VERHOOR

Nadat het meisje op vaste toon deze woorden gezegd had, heerste er gedurende enige tijd stilte in het sombere vertrek.

Sullivan schudde het hoofd en mompelde:

— Het is bijna ongelooflijk. Hoe kan de moordenaar in dat half uur zijn binnengekomen, zonder dat men het zou hebben gezien?

— Dat vraag ik mijzelf ook af, inspecteur, zei de commissaris, die de opmerking gehoord had.

Daarop wendde hij zich opnieuw tot Nelly Donaldson en vervolgde:

— De verdachte heeft vandaag een bezoek aan uw vader gebracht? Hoe laat was dat?

— Omstreeks tien uur, antwoordde de jonge meisje.

— Waart gij bij dat gesprek aanwezig?

Het jonge meisje knikte bevestigend.

— Verschillende getuigen hebben gezegd, dat de beklaagde bij die gelegenheid een hevig twistgesprek met uw vader heeft gehad. Waarover ging die woordenwisseling?

— Daar is geen woord van waar, riep het meisje verontwaardigd uit. Dick heeft geen enkel kwaad woord tot mijn vader gesproken.

— Ik herhaal, dat verschillende getuigen het hebben gehoord, zei de commissaris.

Hij wierp een blik in de papieren, die voor hem lagen en riep:

— Bode, laat Mrs. Jeackes en Mrs. Keen hier komen.

De bode opende de deur van de getuigenkamer en keerde even later terug met twee vrouwen, waarvan Sullivan er ook reeds een ondervraagd had.

De commissaris keek de beide vrouwen met een ernstige blik aan, en vroeg:

— Gij hebt beiden aan de inspecteur verteld een luide twist in de woning van de heer Donaldson te hebben gehoord. Blijft gij bij die verklaring?

— Ja zeker, mijnheer antwoordden de beide vrouwen bijna tegelijkertijd.

— Gij hebt het gehoord, zo wendde de commissaris zich tot het jonge meisje. Gij zult nu zeker uw verklaring intrekken?

— Ik ontken volstrekt niet, mijnheer de commissaris, dat er een twistgesprek in de woning van mijn vader heeft plaats gehad, antwoordde Nelly, zich uit alle macht tot kalmte dwingend. Ik zeg alleen, dat Dick geen twist met mijn vader heeft gehad.

Sullivan keek verrast op.

— Met wie twistte hij dan? met u? vroeg hij kortaf.

— Neen. Met een derde persoon die in de kamer aanwezig was. Er ging als een zucht van verbazing en opluchting door het vertrek.

Sullivan was ondanks zichzelf wat naderbij gekomen, als om geen woord van het verhoor te missen.

— Wie was die persoon? vroeg de

commissaris.

— Percy Walford, antwoordde het jonge meisje.

— Is hij een kennis of vriend van u?

— Wij kennen hem reeds lang.

— Waarom twistte de beklagde met Percy Walford?

Het meisje zweeg en een donkere blos steeg in haar wangen op.

— Op die vraag, kan ik niet antwoorden, mijnheer de commissaris, kwam er eindelijk aarzelend uit.

— Dat kunt gij wel, maar gij wilt niet, riep de commissaris uit. Als gij maar inziet, dat dit zwijgen de beklagde geen goed zal doen.

Nelly Donaldson wierp Dick Jaffrey een smekende blik toe, maar deze schudde het hoofd, als om haar het zwijgen op te leggen.

De commissaris liet zijn blikken van de een naar de ander dwalen en wendde zich toen weer tot de beide vrouwelijke getuigen, die verbaasd hadden toegeluisterd.

— Een van uw beiden heeft verklaard, zei hij op korte toon, dat u de stemmen van Dick Jaffrey en van Mr. Donaldson heeft herkend. Kunt gij u daarin misschien vergist hebben.

— Dat kan de beste overkomen, merkte Mrs. Keen bedaard op. Mijnheer Jaffrey schreeuwde hard, en daarom was zijn stem goed te herkennen, maar de ander had blijkbaar niet veel in te brengen, en zei niet veel.

— Maar ik heb daarentegen duidelijk de stem van Mr. Donaldson herkend, zei Mrs. Jeackes.

Sullivan trok de schouders op, maar de commissaris wendde zich tot de griffier en zei:

— Neem daarvan acte, griffier.

Daarop wendde hij zich weer tot de getuige en zei:

— De getuige Miss Donaldson verklaart, dat zij om drie uur het huis heeft verlaten. Kunt gij dat bevestigen?

— Ja, mijnheer, dat klopt, antwoordde Mrs. Keen, terwijl Mrs. Jeackes opmerkte:

— Het zal er vijf minuten over zijn geweest, mijnheer. Wij hadden het juist over de klok, die wat achter liep, toen

Miss Nelly voorbijkwam met een boodschappenmandje aan de arm.

— Het is goed, bromde de commissaris. Breng de getuigen maar weer weg, bode. Miss Donaldson, gij kunt voorlopig ook wel gaan. Zodra ik u echter nodig heb, zult gij u weer tot onze beschikking moeten stellen.

Het meisje wendde zich met uitgestrekte armen en met ogen vol tranen naar Dick Jaffrey om.

Zij scheen naar hem toe te willen snellen, maar de bode bracht haar met zachte dwang naar de deur.

Bijna op dit zelfde ogenblik trad er door een andere deur een agent van politie binnen met een pakje in de hand, hetwelk hij voor de commissaris neerlegde, terwijl hij hem iets in het oor fluisterde.

Deze maakte een gebaar van verrassing, wierp een blik op het pakje en staarde toen Dick Jaffrey doorborend aan.

— Beklaagde, begon hij, en in zijn stem was duidelijk te horen, dat hij meende een grote ontdekking te hebben gedaan, er wordt mij zoëven iets medegedeeld, dat uw zaak in een zeer slecht daglicht stelt, en mij noodzaakt u in arrest te houden.

Hij wachtte even, als om op zijn woorden nadruk te leggen en vervolgde toen, terwijl hij het pakje opnam en in de hoogte hield:

— Dit pakje bankbiljetten is zoëven in uw woning gevonden, en wel in het valies, dat gij bezig waart te pakken. Er zit nog een strook papier om en op die strook staat geschreven: « Inhoud vijf honderd pond sterling in biljetten van tien pond. » Die woorden zijn geschreven door de verslagene. Dat is bij een vergelijkend schriftonderzoek onomstotelijk bewezen. Kunt gij mij zeggen, hoe dat pakje, waarvan de band nog niet is afgenomen, in uw valies is gekomen?

De jongeman werd nog bleker, maar antwoordde niet.

— Gij weigert op mijn vraag te antwoorden? vroeg de commissaris.

— Ik kan er niet op antwoorden, zei Jaffrey op korte toon.

— Dan heb ik u slechts dit ene voor te houden. Verschillende getuigen stellen vast, dat gij vanochtend een twist-gesprek met Mr. Donaldson hebt gehad. Men vindt in uw valies een revolver met scherp geladen, en waarvan een patroon mankeert. Gij wilt onverwacht op reis gaan, zonder daarvoor de reden te willen opgeven. Men heeft u vanochtend in de hevigste opwinding het huis zien verlaten. En ten slotte vindt men in het zoëven genoemde valies een pakje bankbiljetten, dat onbetwistbaar het eigendom van de vermoorde is geweest. Gij zult moeten toegeven, dat hier bewijzen in overvloed zijn voor uw schuld, en ik zal mijn plicht weten te doen.

De commissaris drukte op een bel. De bode trad weer binnen.

De commissaris gaf hem op zachte toon enkele bevelen en zei daarop op scherpe toon tot de beide agenten die onbeweeglijk waren blijven staan:

— Breng de beklagde in verzekerde bewaring.

De beide agenten legden de handen op de schouders van de jongeman.

Dick Jaffrey boog het hoofd en ging met langzame schreden tussen de beide agenten naar een deur, welke de bode had geopend.

Toen hij voorbij de tafel van de commissaris kwam, stond hij even stil, en scheen iets te willen zeggen; hij bedacht zich echter en vervolgde zijn weg, steeds met de ogen op de grond gericht.

De commissaris riep hem nog achterna:

— Gij kunt u zelf een advocaat kiezen, of er een van Staatswege toegevozen krijgen.

Daarop viel de zware deur van het cachot achter de gevangene dicht.

— Wel, wat zegt gij er van, inspecteur Sullivan? riep hij uit. Ik mag zeggen dat ik die zaak vrij spoedig heb weten op te lossen, niet waar?

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de lippen van de jonge detective.

— De bewijzen zijn inderdaad zeer belastend tegen de verdachte, zei hij,

En toch is er nog één ding, wat ik niet goed begrijp.

— Wat kan dat wezen? vroeg de commissaris verbaasd.

— O, het is misschien maar een kleinigheid, vervolgde Sullivan als verontschuldigend, ik zou alleen willen weten, hoe Jaffrey is weggekomen uit een appartement, waarvan alle deuren gesloten waren, terwijl de sleutels van binnen in het slot staken.

De commissaris liet zich achterover in zijn stoel zakken en keek Sullivan met open mond aan.

Hij was zo overrompeld door deze rake opmerking, dat geheel zijn zelfverzekerdheid verdween.

Toen knikte hij een paar maal achtereen nadenkend en vond eindelijk de kracht om te zeggen:

— Dat is waar, Sullivan, dat is waar. Ik moet bekennen dat mij dat geheel en al door het hoofd is gegaan.

Daarop stond hij op en riep op wanhopige toon:

— Maar dan staan wij voor een onoplosbaar raadsel, Sullivan. Dan geef ik er de brui aan. Dan doe ik niets meer aan deze zaak, voor dat gij mij nadere gegevens kunt brengen.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij ging naar zijn schrijftafel en bladerde snel in de stukken.

— Daar heb ik het al, riep hij uit. Ik lees hier dat een der agenten door het sleutelgat heeft gekeken en toen de tegenovergestelde wand van de kamer kon zien. Er stak dus geen sleutel op het slot, Sullivan.

— Die stak er ook inderdaad niet op, commissaris, toen wij het vertrek binnen kwamen, maar hij is later vlak bij de deur gevonden. Het wil mij voorkomen, dat de vermoorde nog een paar passen heeft gedaan voor hij neerviel en de sleutel in het slot heeft willen omdraaien om de deur te openen en om hulp te roepen. Zijn krachten zullen hem toen begeven hebben en hij is met de sleutel in de hand op de grond gevallen.

De commissaris dacht even na en zei toen:

— Dat klinkt zeer plausibel, Sullivan, maar toch is het niet anders dan een veronderstelling. Ik kan, bijvoorbeeld, evengoed aannemen, dat die sleutel al eerder op de grond heeft gelegen en dat de moordenaar, die blijkbaar met voorbedachten rade heeft gehandeld, een tweede sleutel heeft gemaakt, waarmee hij de gangdeur van buiten heeft gesloten voor hij de vlucht nam.

— En al nemen wij dat aan, commissaris, hernam Sullivan kalm, dan blijft het toch nog altijd een onoplosbaar raadsel hoe de man heeft kunnen ontvluchten zonder te zijn gezien. Ik wil u slechts op de volgende feiten wijzen: De gangdeur gaat naar binnen open, terwijl het zware lichaam van Donaldson vlak tegen de deur aanlag, zodat de agenten krachtig moesten duwen om het vertrek binnen te komen. Kunt gij mij zeggen, hoe de moordenaar uit het vertrek geraakt is, over het lichaam van Donaldson heen? Hij moest daartoe immers de deur naar zich toe trek-

ken, en dat zou alleen kunnen als er niets in de weg lag. En dit is nog niet alles. Alle treden van de trappen in de gang kraken geweldig. Alle burens, minstens een stuk of twaalf, of vijftien kwamen onmiddellijk na het horen van de val uit hun appartementen, die allemaal op de helder verlichte trapportalen uitkomen. Ten overvloede stond beneden in de hall, zoals ik heb vastgesteld, een viertal buurvrouwen te praten. En zou van al die mensen niemand de moordenaar bij zijn vlucht gezien hebben? Dat is, dunkt mij, onmogelijk.

— Maar kan hij niet naar de zolder zijn gevlucht, en zich daar zolang hebben schuil gehouden? vroeg de commissaris.

— Onmogelijk, want dan zou hij regelrecht in de armen van de schoenmaker en zijn vrouw zijn gelopen.

— Dan geef ik het op, riep de commissaris. Ik trek me terug, dan kan een ander deze warboel uitzoeken.

HOOFDSTUK V

RAFFLES BEMOET ZICH MET DE ZAAK

In de ochtenduren, volgend op de dag, waarop de raadselachtige moord had plaats gehad, zat Lord Edward Lister, alias John Raffles, aan de wel gedekte ontbijt tafel in de eetkamer van de villa, welke hij onder de naam van Lord William Aberdeen, in de Cromwellstreet bewoonde.

Naast hem zat zijn jonge vriend, secretaris en onafscheidelijke metgezel van zijn vele avonturen, Charles Brand.

De beide mannen waren in de lezing van de ochtendbladen verdiept.

Plotseling keek Brand op, toen hij zijn vriend dat eigenaardig brommend geluid hoorde maken, hetwelk altijd te kennen gaf, dat de Grote Onbekende door iets bijzonders getroffen was.

— Wat is er aan de hand? vroeg Brand terwijl hij zijn blauwe ogen vragend op het scherp getekende gelaat van Raffles vestigde.

— Ik lees hier van een moord in de Kensington Road. Ik ben ongeveer half.

— Vind je het zo bijzonder?

— Ja, het is een uiterst merkwaardig geval. Er zijn punten in, die een Sherlock Holmes zouden hebben doen watertanden. Maar dat is niet de kwestie, waarover ik mij verwonderde. Mij intrigeert meer de naam van de beklaagde.

— Ken je hem? vroeg Brand levendig.

— Ja. Ik heb hem een paar jaar geleden leren kennen toen ik op reis was op het vasteland. Hij was eigenlijk niets meer dan een gewone reisbekende, maar ik mocht hem aanstonds graag lijden, wegens zijn scherp vernuft, zijn verbazende belesenheid en zijn brede inzichten, die op alle punten strookten met de mijne. Hij had ook een fijn begrip van kunst en hij was in onge-

veer alle sporten goed thuis.

— Je schijnt nogal lang met hem te hebben omgegaan?

— Bijna een maand. Hij had pas zijn ingenieursdiploma gehaald en maakte een studiereis en het toeval wilde, dat hij juist dezelfde route had gekozen als ik. Ik deed het echter om een andere reden, voegde Raffles er glimlachend aan toe, want ik wilde een paar van onze ondernemingen gaan voorbeelden, die later zo uitstekend geslaagd zijn, zoals je je wel zult herinneren.

Raffles zweeg even en nam het blad, de « Daily Express » opnieuw ter hand, om het even later weer neer te leggen en nadenkend het hoofd te schudden.

— Dat is merkwaardig, zei hij. Het is bijna even vreemd als die geschiedenis van de documenten, die dwars door een muur heen gestolen werden.

— Zou dat hier ook niet het geval kunnen zijn? vroeg Brand.

— Wie weet? Dat zou men moeten onderzoeken, meende Raffles. In ieder geval blijkt uit het verslag niet, dat dit al gebeurd is. De politiecommissaris schijnt vast overtuigd te zijn van de schuld van Dick Jaffrey, al heeft onze vriend Sullivan hem nog zo duidelijk trachten aan te tonen, dat de moordenaar geen vleugels zal hebben gehad, en uit de lucht kalmpjes zijn slachtoffer kan neerschieten. Neen, neen, hier zal wel heel wat anders achter zitten. Maar wat?

— Mag ik eens een opmerking maken, Edward? vroeg Brand.

— Laat eens horen, zei Raffles, zonder op te zien.

— Ik wed dat er nog geen vol uur verlopen zal zijn, of je zit midden in het onderzoek naar deze zaak.

Met een ruk hief Raffles het hoofd op.

— Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben, riep hij uit. De zaak is niet alleen aantrekkelijk door die geheimzinnigheid, maar ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat men een jonge, hoogstaande vent als Jaffrey heeft opgesloten, hoogstwaarschijnlijk ten onrechte.

Brand krabde zich achter het oor.

— Ik wil volstrekt niets kwaads zeg-

gen van iemand, die ik in het geheel niet ken, maar je moet mij ten goede houden, dat de bewijzen werkelijk overstelpend zijn.

— Dat zijn ze inderdaad, zei Raffles ernstig. En gesteld dat Sullivan er in slaagt, zijn onschuld te bewijzen, zal hij grote moeite hebben om de waarheid aan het licht te brengen, en als ik zijn methode goed ken, dan zou ik zelfs zeggen, dat hij daar in het geheel niet in zal slagen. Hij houdt zich namelijk veel te weinig bezig met het verleden van de slachtoffers zowel als van hen die bij een of ander misdrijf betrokken zijn. Het onderzoek daarnaar vormt juist voor mij een zaak van het grootste gewicht. Wie het verleden te doorgronden weet, die kan ook vaak de raadsels onthullen van de meest geheimzinnige misdaden.

Hij nam het blad weer op en zei:

— Ik zou die Percy Walford wel eens willen leren kennen.

— Wat zou die met de misdaad te maken hebben? vroeg Brand.

— Misschien niets, misschien veel. Voorlopig schijnt hij slechts getuige te zijn. Ik lees hier dat hij voor de commissaris verklaard heeft, in gezelschap van Dick Jaffrey een paar dagen geleden de revolver te hebben gekocht, de bewuste revolver waarmee de misdaad gepleegd moet zijn. Nu blijkt uit het verslag van het verhoor, dat de commissaris daar helemaal niet naar gevraagd heeft. Walford schijnt die verklaring dus spontaan te hebben afgelegd. Ik geloof dat dit iets is, om te onthouden.

— Wat denk je van de twistwoorden? en hoe denk je over die gesloten deuren? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ja, dat is zeker een zonderling geval, antwoordde Raffles. Ik kan je op je vraag niet antwoorden, alvorens ik een nader onderzoek zou hebben ingesteld.

Raffles stond vlug op en vervolgde:

— In ieder geval worden wij niets wijzer als wij hier blijven zitten. Ik denk er dadelijk werk van te maken.

— Maar Edward, is dat niet gevaarlijk? riep Brand verschrinkt uit. Je kunt je toch als Lord Aberdeen niet zo blootstellen.

— Dat hoeft ook niet, om de eenvoudige reden, dat ik Dick Jaffrey mijn diensten als onbeëdigd advocaat wil aanbieden, en dat die jonge man mij heeft leren kennen onder de eenvoudige naam van Jack Grundy.

— Dat verandert de zaak, riep Brand uit. Ik hoop dat ik je van dienst mag zijn?

— Ik verlang niets liever. Kom, dan zullen wij ons eens gauw gaan verkleeden. Ik herinner mij nog goed, hoe ik er toen uitzag, en als ik het vergeten mocht zijn, dan zou ik het in mijn register kunnen opslaan. Daar is het uiterlijk van alle personen, die ik gedurende enige tijd achtereen heb uitgebeeld, nauwkeurig omschreven.

De beide mannen begaven zich naar hun respectieve slaapkamers en spoedig hadden zij hun uiterlijk een algehele verandering laten ondergaan.

Raffles zag er uit als een welgesteld toerist en Brand had zich onkenbaar gemaakt met een gladharige zwarte pruik en een klein zwart kneveltje.

— Zit die Dick Jaffrey nog altijd in Scotland Yard gevangen? vroeg Brand.

— Ja, de « Daily Express » meldt, dat hij pas vanmiddag naar het huis van bewaring wordt overgebracht.

Terwijl zij zich aankleedden, had Raffles zijn chauffeur, Henderson, reeds de nodige bevelen gegeven.

Deze had zich op zijn beurt zo goed mogelijk vermomd door een andere livree aan te trekken, terwijl hij een donkere autobril opzette, en toen de beide vrienden door de kleine parkpoort naar buiten gingen, vonden zij de auto reeds klaar staan.

— Naar het Paleis van Justitie, zei Raffles op zachte toon.

Tien minuten later stopte de auto voor het eeuwenoude gebouw, waar Raffles zich het adres van de advocaat van Dick Jaffrey liet opgeven. Spoedig was de auto weer onderweg naar het grote huis, dat deze bekende pleiter in strafzaken bewoonde.

Het bleek, dat de beide vrienden maar juist tijds waren gekomen.

De advocaat, Douglas geheten, stond reeds op de stoep van zijn woning, be-

zig zijn handschoenen dicht te knopen en blijkbaar wachtend op zijn auto.

Snel stapte Raffles uit en liep op de advocaat toe.

— Ik vraag excuus, Sir Douglas, dat ik u mischien op een ongelegen uur lastig val, maar ik heb vernomen dat gij de advocaat van mijn vriend Dick Jaffrey zijt, en ik zou u gaarne willen verzoeken mij toe te staan, hem mijn diensten aan te bieden.

De advocaat trok een bedenkelijk gezicht.

— Ik vrees, dat ik u werkelijk niet kan helpen, mijnheer. Het is geen gewoonte, dat de advocaat vreemdelingen meebrengt, als hij zijn cliënten bezoekt. Ik weet zeer goed, dat de commissaris en de directeur van de gevangenis ernstig bezwaar zullen maken.

Raffles dacht even na.

Toen zei hij, terwijl hij zijn portefeuille uit zijn zak nam en daar een visitekaartje uithaalde:

— Het is toch in ieder geval niet verboden, dat gij namens mij enige woorden van steun en troost aan uw cliënt geeft?

Hij haalde zijn vulpenhouder te voorschijn en schreef snel enkele woorden op het visitekaartje.

— Als gij dit kaartje aan mijn vriend overhandigt, dan weet ik zeker, dat hij u zeer dankbaar zal zijn.

Raffles nam hoffelijk zijn hoed af en liep snel weer naar zijn auto terug.

— Welnu? vroeg Brand.

— Het schijnt verboden te zijn, antwoordde Raffles kortaf. Ik moet het dus zonder zijn inlichtingen zien te stellen en wat dat betreft alleen afgaan op datgene wat de couranten melden.

Raffles bedacht zich even, alvorens in te stappen en verzocht toen Henderson hem naar het huis in de Kensington Road te brengen, waar de misdaad had plaats gevonden.

Daar aangekomen zond Raffles Henderson weg en beval hem, zich ieder ogenblik gereed te houden en op de telefoon te letten.

Daarop stapten beide mannen naar de deur van het grote huurhuis, waarvan de huisdeur gewoonlijk open stond.

Het was een soort koetspoort, die toegang gaf tot een overwelfde vestibule, waarop twee trappen en verschillende deuren uitkwamen.

Een van deze trappen werd uitsluitend gebruikt door de huurders, terwijl de andere sedert jaren buiten dienst was gesteld.

Raffles en Brand keken aandachtig om zich heen.

Van politie was niets meer te zien.

Het was duidelijk, dat het lichaam van de verslagene reeds was weggebracht naar het lijkenhuisje van de politie, om daar gerechtelijk te worden geschouwd.

De conciërge van het huis kwam te voorschijn en trad op de beide mannen toe.

— Wat is er van uw dienst, heren? Zeeft gij hier iemand in huis?

— Dat niet, vriend, antwoordde Raffles. Ik zal je zeggen wat de zaak is. Ik ben een vriend van Mr. Jaffrey, die verdacht wordt van de moord op uw huurder Donaldson, maar ik ben vast overtuigd van zijn onschuld. Of in ieder geval, ik ben van oordeel, dat zijn schuld niet onomstotelijk vaststaat en daarom ben ik op eigen gezag een onderzoek begonnen.

De conciërge krabde zich achter het oor.

— Ik geloof, dat ik u begrijp, mijnheer, zei hij. Maar, dat zal u niet zo gemakkelijk vallen. Gij moet weten, dat ik, de kamer heb moeten afsluiten op last van de politie. Het onderzoek is nog niet afgelopen en tot zolang mag er niemand binnentreden.

Terwijl hij dit zei, gleden de blikken van de man als toevallig naar het vestzakje, waaruit zoëven een geldstuk te voorschijn was gekomen.

Raffles had de blik gevolgd en er onmiddellijk de betekenis van begrepen.

Opnieuw verdwenen zijn vingers in het zakje en weer kwamen zij eruit

te voorschijn met een geldstuk, dat even later in de handpalm van de conciërge verdween.

— Ik denk wel, dat die deur van de kamer niet verzegeld is? vroeg Raffles.

— Neen mijnheer, verzegeld is de deur niet.

— Ga dan de sleutel halen en geef hem mij, zei Raffles bedaard.

De conciërge scheen zich nog even te bedenken.

Toen hernam hij op zachte toon:

— Ik wil wel aan uw verzoek gevolg geven, op voorwaarde, dat ik u mag vergezellen bij uw onderzoek. Het zou mij lelijk kunnen opbreken, als mijn vertrouwen misplaatst bleek en gij daarboven de boel verzet.

— Daar heb ik volstrekt niets tegen, zei Raffles. Integendeel ik zal het op prijs stellen, als gij mij controleert.

— Dan heb ik er niets op tegen, zei de conciërge. Wacht een ogenblik, dan ga ik de sleutel halen.

Toen hij terug kwam en de beide vrienden voor ging naar boven bekeek Raffles alles nauwkeurig, de trapleuningen, de treden en de portalen.

Eindelijk bleven ze staan voor het appartement van wijlen Donaldson.

De conciërge opende de deur met de sleutel en de drie mannen traden binnen.

— Hier zijn wij dus op de plaats, waar de raadselachtige misdaad heeft plaats gehad, mompelde Raffles, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

Hij liep even in gedachten heen en weer en vervolgde toen:

— In de kranten staat, dat Mr. Donaldson vlak voor de deur lag en dat de agenten die met inspanning van al hun krachten moesten openduwen

— Dat is niet te verwonderen, zei de conciërge, want Donaldson was 'n zwaar man.

Raffles begaf zich naar het raam, en Brand volgde zijn voorbeeld.

HOOFDSTUK VI

EEN BELANGRIJKE ONTDEKKING

Vóór het raam stond een gemakkelijke leunstoel.

Raffles nam er in plaats en keek naar buiten.

Toen wendde hij zich tot de conciërge en zei:

— De oude Donaldson had zeer ge-regelde gewoonten, naar ik in de bla-den lees. Hij moet hier soms uren lang voor het raam hebben gezeten, met een krant of een tijdschrift, nietwaar?

— Ja, mijnheer.

— Zat hij dan in deze stoel?

— Zoals gij zegt. En meestal nog wat meer naar voren dan gij nu zit, want zijn ogen waren er niet beter op geworden door de jaren en hij moest altijd zoveel mogelijk licht op zijn krant of boek hebben.

— Hij zal dus een weinig van het raam gekeerd gezeten hebben, op de-zie manier bijvoorbeeld, vervolgde Raf-fles, terwijl hij de stoel een weinig om-draaide, een dagblad opnam, hetwelk op een stapeltje kranten op een kleine tafel in het bereik van zijn hand lag, en deed alsof hij las.

— Gij hebt het precies geraden, mijn-heer, riep de conciërge opgetogen uit. Gij moet bepaald een echte detective zijn.

Raffles schudde lachend het hoofd.

— Neen, dat niet, mijn vriend. Ik houd er een ander beroep op na, maar dat doet nu niets ter zake.

Eensklaps hield Raffles op en liet een onderdrukte kreet van verrassing horen.

Raffles wees Brand op een bijna zu-iver cirkelvormig gat ongeveer in 't mid-den van de krant.

— Hé, hoe zou dat er in gekomen zijn? vroeg Brand.

— Het is een kogelgat, antwoordde Raffles laconiek.

Brand, zowel als de conciërge, slaak-ten een kreet van verbazing.

— Weet je dat zeker? vroeg Charles.

— Waaraan zie je dat. Alleen een kogel kan zulk een zuiver rond gat ma-ken. En, wat leid je daaruit af? ging hij voort, terwijl hij Brand met zijn grijze ogen doordringend aanzag.

— Het enige, dat er uit af te leiden valt, namelijk dat Donaldson is neerge-schoten, terwijl hij voor het raam zijn krant zat te lezen.

— Precies, maar dat is niet alles, her-nam Raffles op eigenaardige toon. Vol-gens het zeggen van de geneesheer heeft de kogel Donaldson eerst in het achterhoofd getroffen.

— Daaruit valt af te leiden, dat de moordenaar zich binnenshuis moet heb-ben bevonden, viel Brand hem opge-wonden in de rede.

— Daar valt niet aan te twijfelen, zei Raffles kalm. Het klopt trouwens met de omstandigheid, dat men alle deu-ren van de woning gesloten heeft ge-vonden. Wij zullen voor alle zekerheid de wanden eens onderzoeken. Neem jij die daarginds, dan zal ik deze voor mijn rekening nemen.

Zorgvuldig onderzochten de man-nen de twee zijwanden.

Zij tilden de kalender en de schil-derijen op, maar overal was het be-hang, dat pas was aangebracht, even gaaf.

Tenslotte bereikten zij de kant van de kamer, waarin zich de deur naar de achterkamer bevond.

De conciërge keek zwijgend en vol belangstelling toe.

Plotseling riep Brand.

— Hier zit de kogel.

Inderdaad, op ongeveer manshoogte boven de vloer, in de zware eikenhou-ten lijst van een oud schilderij was duidelijk het uiteinde van een geblin-deerde revolverkogel zichtbaar.

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een klein instrumentasje uit, dat hij steeds bij zich droeg.

Hij nam er een kleine tang met bre-

de bekken uit.

— Wat gaat gij doen, mijnheer? vroeg de conciërge verschríkt.

Raffles zel niets, maar ging op een stoel staan en trok niet zonder moeite de kogel uit het harde hout.

Ondanks het feit, dat het projectiel tweemaal het schedeldek van de vermoorde doorboord had en een groot gedeelte van de zware eikenhouten lijst, was de kogel slechts weinig vervormd.

Raffles legde de kogel op de palm van zijn geopende linkerhand en bekeek het metaal aandachtig.

— Als ik mij niet vergis, bromde hij, hebben wij hier te doen met een kogel uit een automatisch Mauserpistool. Dit wapen wordt geladen met een magazijnhouder, 'n strook metaal, waarop twaalf patronen bevestigd worden. Wanneer deze strook in de houder is geschoven, heeft men niets anders te doen dan de trekker over te halen, totdat de patroonhouder is leeggeschoten. Met het Mauserpistool kan een goed schutter op tweehonderd meter een kogel jagen door een eikenplank ter dikte van een mansvuist.

Brand had met aandacht naar dit lesje in de ballistiek geluisterd.

Hij volgde nu Raffles, die weer naar het raam was teruggekeerd en een blik naar buiten wierp.

De lippen van de Grote Onbekende spitsten zich en een zacht fluitend geluid kwam over zijn lippen.

Brand kende dit geluid: het betekende dat zijn vriend op een spoor was.

Raffles wendde zich naar de conciërge en vroeg:

— Hebt gij soms een toneelkijker in huis, of zo iets?

— Zeker, en zelfs een heel goede, antwoordde de man. Ik heb dat ding eens een paar jaar geleden gewonnen op een tombola.

— Dan zal ik u even alleen moeten laten, mijnheer, zei hij verlegen.

Zodra de man zijn hielen gelicht had, trad Raffles op het massieve, ouderwetse schrijfbureau toe, klopte er op en zei toen op gedempte toon:

— Het zou mij niets verwonderen als wij hierin de sleutel van het raadsel

vonden.

— De sleutel? riep Brand teleurgesteld uit. Ik meende aan je gezicht te zien, dat je die al gevonden had.

— Je bedoelt misschien de wijze, waarop de misdaad gepleegd werd? O, die heb ik reeds ontdekt. Het blijkt eigenlijk heel eenvoudig te zijn.

Onder het spreken probeerde Raffles het bureau te openen, maar alle laden en het dekblad waren zorgvuldig gesloten.

— Daar zullen wij voor moeten terugkomen, mompelde hij. Ik durf er nu niet aan te beginnen, want de conciërge kan ieder ogenblik terug komen. Ik geloof, dat ik daar zijn voetstappen al hoor.

Enderdaad kwam de conciërge enkele ogenblikken later weer binnen.

Hij had een mooie, nog bijna geheel nieuwe prismakijker in de hand.

Raffles nam het instrument aan, ging voor het raam staan en bracht de kijker voor zijn ogen.

Enige tijd tuurde hij ingespannen naar buiten.

Toen liet hij de kijker zakken en een trek van zegepraal vertoonde zich op zijn gelaat.

— Nu sluit alles als een bus, zei hij. Kom, ga mee, amice, wij hebben hier voorlopig niets meer te doen.

Brand keek Raffles verbaasd aan.

Hij had op zijn beurt naar buiten gekeken, maar kon niets bijzonders zien.

Raffles maakte zich gereed om heen te gaan, maar op de drempel bleef hij nog even staan.

— Wat ik zeggen wilde, vriend, zo wendde hij zich tot de conciërge, kent gij een zekere Percy Walford?

— Of ik hem ken, riep de conciërge uit. Een lastig en brutaal heerschap, die het juffrouw Nelly voortdurend lastig maakt, ofschoon zij niets van hem wilde weten.

— Zo... zo... riep Raffles uit, en gaf dat nooit wrijving tussen die jongeman en Dick Jaffrey?

— O, ja vaak genoeg.

— Het is dus niet onmogelijk, dat het twistgesprek, hetwelk gisteren plaats had, en waarover in de dagbladen ge-

sproken wordt, plaats had tussen Jaffrey en Walford?

— Dat is best mogelijk, riep de concierge uit. Alleen begrijp ik dan niet, hoe Walford het huis zou zijn binnengekomen. Ik heb hem tenminste niet gezien.

— Kan hij niet langs de tweede, weinig gebruikte trap naar boven zijn gegaan?

— Dat denk ik niet, want er ontbreken ergens vijf treden, en men zou een acrobaat moeten zijn, om over dat gat omhoog te springen.

— Een electricien moet tijdens zijn studie wel eens meer rare sprongen maken, zei Raffles.

Brand had verbaasd toegelusterd.

Hij wist zeker, dat Raffles nooit van Percy Walford had horen spreken en het was hem onbegrijpelijk hoe hij diens beroep zo direct geraden had.

Maar Raffles was reeds op de gang.

— Kunt gij mij soms iets vertellen uit het verleden van Mr. Walford? vroeg hij.

— Heel weinig, mijnheer, antwoordde de concierge. Alleen meen ik te weten, dat hij vroeger met de oude Donaldson zaken heeft gedaan.

— Hoe oud is die Walford ongeveer, denkt gij?

— Hij moet minstens veertig, en misschien wel vijf en veertig jaar zijn.

— Ik dank u, dan heb ik u voorlopig niets meer te vragen. Ik geloof, dat mijn vriend Jaffrey u zeer dankbaar zal zijn. En nu nog één verzoek, hetwelk voor het succes van mijn pogingen van het grootste belang zal zijn, spreek nog met geen woord tegen de politie van wat nu is voorgevallen. Noch van de krant met het kogelgat er in, noch van de kogel in de lijst moet ge iets zeggen, voor ik er zelf over spreek. Ik verzeker u, dat het u geen windeieren leggen zal.

Met een veelbetekenend gebaar klopte Raffles op zijn vestzakje.

Grinnikend antwoordde de concierge:

— Ik beloof u, dat ik mijn mond zal weten te houden, mijnheer. Ik wens u veel succes en ik ben steeds tot uw dienst.

Raffles en Brand gingen de trap af en zodra zij beneden waren, zei Raffles haastig:

— Kom eens mee.

Hij snelde nu de tweede trap op, die om de reeds vermelde reden nooit meer gebruikt werd en die zich juist tegenover de eerste bevond.

Het bleek, dat deze trap achter alle woningen van het huis om liep en op alle verdiepingen uitkwam op een achterdeur, met een roestig slot.

Even voorbij de tweede verdieping gaapte een groot gat in de trap.

— Waarschijnlijk is hier met benzine gemorst en heeft de onhandige, die het deed, de schade met een lucifer willen onderzoeken, bromde Raffles. Je kunt nog duidelijk de brandplekken zien.

— Het is een groot gat, zei Brand.

— Ja, het is ruim een meter schuin in de hoogte en men kan geen aanloop nemen. En toch moet het te doen zijn. Wacht eens even.

Raffles ging op de bovenste trede van de trap staan, greep toen met beide handen de leuning die gespaard was gebleven, en zwaaide zich over het gat heen op de wijze van gymnasten, die polsstok springen.

Zodra zijn benen de eerste treden boven het gat bereikt hadden, trok hij zich langs de leuning omhoog.

— Je ziet, dat het zo wel gaat, zei hij. Wacht hier even, ik ben aanstonds terug.

Hij ging de trap verder op en even later hoorde Brand hem zijn elektrische zaklantaarn ontsteken.

Even later sprong Raffles weer naar beneden over het gat, hetgeen veel gemakkelijker ging, doofde de lantaarn en zei:

— Het slot van de achterdeur is dik met vaseline ingesmeerd. Blijkbaar is Walford daardoor binnen gekomen. Nu moet er natuurlijk een of andere reden voor zijn, waarom dat heerschap geen gebruik maakte van de algemene trap. Hij wilde blijkbaar zo min mogelijk gezien worden. De concierge vertelde ons zoëven dat Walford pogingen gedaan heeft om het hart van Nelly Donaldson te veroveren. Als wij daar-

hij nu nog de hevige twist voegen, waarin Jaffrey het hoogste woord voerde, dan hebben wij hier een drietal feiten die wel eens nauw met elkander in verband konden staan.

Onder het spreken waren de beide vrienden naar beneden gegaan.

Raffles had het hoofd op de borst laten zinken en het was te zien, dat hij, met de grootste inspanning nadacht.

Pas toen zij hun huis naderden, na bijna driekwartier zwijgend naast elkander te hebben gelopen, nam Raffles de afgebroken draad van zijn gedachten-gang weer op.

— Walford en Donaldson zijn vroeger zakenrelaties geweest. Het is duidelijk, dat zij het nu niet meer waren, want Donaldson voerde niets meer uit, geloof ik. Hij leefde van een of andere kleine rente. Dat zal natuurlijk eveneens zijn oorzaak wel hebben.

— Ik moet je bekennen, Edward, dat

ik op dit ogenblik aan heel iets anders dacht.

— Laat eens horen, zei Raffles.

— Hoe komt het, dat er zich geld van de oude Donaldson bevond in de tas van Jaffrey, als deze onschuldig is? Waarom moest hij zo plotseling op reis? Hoe komt het, dat zijn revolver een patroon miste? Waarom had hij dat wapen pas een paar dagen geleden gekocht?

— Je twee laatste vragen betekenen niet veel amice, zei Raffles. Iedere Londenaar kan wel eens voor zijn leven of voor zijn bezittingen vrezen en zich van een revolver voorzien. En hij kan niet weten of het wapen goed is, als hij niet ergens op een stille plek het wapen beproeft. Wat de drie eerste vragen betreft, ik moet erkennen dat ik daarop geen antwoord weet. Maar misschien brengt ook hier de kennis van het verleden uitkomst.

HOOFDSTUK VII

DE NEVEL TREKT LANGZAAM OP

De beide vrienden gingen het huis weer door de kleine poort binnen en gebruikten haastig de maaltijd, die de trouwe Gaston, de grijze kamerbediende van Zijne Lordschap reeds had klaar gezet.

Dadelijk daarop begaven zij zich weer op weg.

Raffles had de kranten nog eens goed doorgelezen en daaruit verschillende adressen overgenomen.

Daaronder was ook dat van de hospita van Jaffrey, in de Edward Street.

Met de auto waren zij spoedig ter plaatse, en de hospita deed hen zelf open.

Haar ogen waren rood en haar gehele gelaat vertoonde de sporen van pas vergoten tranen.

Maar Raffles stelde de brave vrouw dadelijk gerust.

— Wij zijn vrienden van Dick Jaffrey, miss, begon hij, en wij zullen niet rusten voor wij hem hebben bevrijd.

Een paar uur geleden twijfelde ik aan zijn schuld, maar nu weet ik zeker, dat hij aan de moord part noch deel heeft.

— God zegene u voor die woorden, mijnheer, zei de vrouw, terwijl haar de tranen opnieuw in de ogen schoten. Ik wist wel, dat mijnheer Dick tot zo iets niet in staat zou zijn.

— Dat kon wel eens waar zijn, miss, hernam Raffles glimlachend. Ik behoef u zeker niet te vragen of gij mij wilt helpen, Mrs. Jaffrey te bevrijden door mij op een paar vragen te antwoorden?

— Gaarne, mijnheer. Vraag mij alles wat gij wilt.

— Mijnheer Jaffrey zou op reis gaan, nietwaar, toen hij gearresteerd werd?

— Ja, mijnheer.

— Weet gij ook wat het doel van zijn reis was?

— Hij zei dat hij naar Manchester ging.

— Weet gij ook of mijnheer Jaffrey familie heeft? Ik meen indertijd ge-

hoord te hebben, dat hij een broer had?

— Ja, mijnheer, en die broer is zijn enige naaste bloedverwant.

— Waren zij goede vrienden?

— Mijnheer Richard was een jaar of vier ouder en hij behandelde de jongeman, die een beetje aan de lichtzinnige kant was, als een vader.

— Woonde die broer in Londen?

— Neen, mijnheer, in Manchester.

— Manchester? herhaalde Raffles verbaasd, terwijl hij een snelle blik met Brand wisselde. Wat is het beroep van die broer; weet gij dat ook?

— Voor zover ik weet is hij kasier aan een grote bank.

Weer liet Raffles het bekende zacht fluitende geluid horen.

— Bestond het plan, om naar Manchester te gaan, reeds lang? vroeg hij.

— Neen, twee dagen geleden was er nog geen sprake van.

— Heeft Mr. Jaffrey in de loop van die dag misschien een telegram gekregen?

De hospita dacht even na en knikte toen levendig.

— Ja mijnheer, nu herinner ik het mij. Er kwam omstreeks twaalf uur een telegram, dat ik heb afgetekend en bij zijn bord heb neergelegd. Hij moet het daar gevonden hebben, toen hij thuis kwam om te lunchen.

— Hebt gij er iets tegen, mij even de kamer van Mr. Jaffrey te laten zien?

— Gaat u maar mee, zei de vrouw, terwijl zij haar ogen afdroogde.

De beide mannen volgden de hospita van Jaffrey.

— Ik wil u eerlijk zeggen, wat ik kom doen, zei Raffles. Ik zou dat telegram wel eens willen zien. Dat kan heel wat ophelderen, moet gij weten.

— Dan zult gij het misschien eerder in zijn slaapkamer vinden, mijnheer, hernam de hospita. Ik vind dikwijls dergelijke dingen in zijn zakken, want hij krijgt nog al eens telegrammen.

De hospita deed een deur open en nu traden Raffles en Brand de slaapkamer binnen.

De kasten waren geopend en het half gepakte valies stond nog steeds op het bed.

Snel begon Raffles de kleren te doorzoeken, terwijl Brand hem hielp.

Spoedig had Raffles gevonden wat hij zocht.

— Hier heb ik het telegram, geloof ik, zei hij op gedempte toon, en las met zachte stem voor:

«Zie om godswill vijfhonderd pond voor mij los te krijgen. Kom dadelijk hierheen. Het geldt een erezaak. Ik sta aan de afgrond. Je broer Phil.»

Raffles liet het telegram zakken en keek Brand met ernstige blik aan.

— Hier hebben wij dus de reden van het plotseling opgekomen reisplan van Jaffrey, zei hij.

Brand knikte bevestigend.

— Ja, maar nu weten wij nog niet, hoe hij juist aan het geld uit de schrijftafel van Donaldson kwam.

Raffles keek peinzend voor zich uit.

— Je hebt gelijk, die kwestie is nog niet opgehelderd. En toch geloof ik, dat ik licht zie.

Hij wendde zich weer tot de hospita en vroeg:

— Had mijnheer Jaffrey het druk?

— Neen, mijnheer. Gij moet in aanmerking nemen, dat hij pas zijn ingenieursdiploma had behaald. Maar hij zou er zeker spoedig bovenop zijn gekomen. Ik weet, bijvoorbeeld, dat hij juist een bestelling van de Staat had gekregen voor de bouw van een grote spoorwegbrug ergens in Schotland.

— Kunt gij mij ook iets naders vertellen betreffende zijn betrekking tot Nelly Donaldson? ging Raffles voort.

— Die twee hielden veel van elkaar, mijnheer. Hij had een portret van haar op zijn kamer en ik heb hem wel eens verrast, terwijl hij er tegen sprak, zoals een moeder tegen haar kind zou doen. Ik geloof dat zij voornemens waren zo gauw mogelijk te trouwen.

Raffles nam zijn hoed, die hij op een tafeltje had gelegd en zei:

— Wel bedankt voor uw inlichtingen. Gij kunt er zeker van zijn dat gij mij, en vooral mijnheer Jaffrey een grote dienst hebt bewezen.

De beide mannen namen afscheid van de vrouw, verlieten snel het huis en stapten weer in de wagen nadat Raffles

Henderson opdracht had gegeven hem weer naar het huis in de Kensington Road te brengen.

Zodra zij daar waren aangekomen, vroeg Raffles de concierge of Nelly Donaldson thuis was.

Ja, Nelly Donaldson was thuis, zij was ongeveer een uur geleden gearriveerd, bleek en met een verdrietige uitdrukking op haar gelaat.

— Sedert haar afwezigheid is er toch niemand anders in de kamer geweest? vroeg hij.

— Neen, niemand, antwoordde de concierge. De deur was op slot.

Daarop nam Raffles de man terzijde en fluisterde hem iets in het oor.

Brand zag dat zich een uitdrukking van ongeloof en verwondering op het gelaat van de man aftekende.

Toen zag hij hem bevestigend knikken en Raffles, die de trap met twee treden tegelijk opsprong, met open mond na-staren.

Brand volgde zijn vriend zo snel hij kon.

Deze klopte op de deur van de kamer, waar de moordaanslag had plaats gehad.

Hij moest zijn kloppen wel driemaal herhalen, voor een zwakke stem « binnēn » riep.

De beide mannen traden het vertrek binnen.

Op de sofa zat Nelly Donaldson in het zwart gekleed met de handen in de schoot gevouwen.

Zij stond langzaam op toen zij de beide mannen zag binnentreden, die haar geheel vreemd waren.

— Excuseer ons, miss, dat wij zo ongevraagd bij u binnendringen, begon Raffles met zijn warme diepe stem. Het is echter om u in uw beproeving bij te staan. Gij moet weten dat ik een vriend ben van Dick Jaffrey.

Het jonge meisje stond langzaam op en kwam een paar stappen naar Raffles toe.

De klank van zijn stem had haar blijkbaar ontroerd.

— Wie zijt gij? vroeg zij op zachte toon.

— Pardon, ik vergat mij en mijn

vriend voor te stellen. Ik ben Jack Grundy, antwoordde Raffles.

De trekken van het meisje verhelderden zich enigszins.

— Dick heeft vaak over u gesproken, zei zij. Gij hebt immers kennis met hem gemaakt, terwijl hij een studiereis op het vasteland deed?

— Zo is het, miss Donaldson, en ik heb steeds de herinnering aan een flink ontwikkeld en krachtig man van hem bewaard. Ik wil kort zijn en u met enkele woorden het doel van onze komst mededelen. Ik heb in de krant gelezen, van welk een vreselijke misdaad men hem verdenkt en daar zijn onschuld voor mij van de aanvang af vast stond, heb ik mij voorgenomen deze aan het licht te brengen.

Nelly Donaldson barstte in tranen uit.

Het scheen haar te verlichten, en Raffles en Brand bleven bescheiden op enige afstand terzijde staan.

Maar weldra droogde het jonge meisje zich de ogen en wierp Raffles een dankbare blik toe.

Zij reikte hem de hand en zei met bevende stem:

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer. O, gij weet niet hoe alleen en ongelukkig ik mij heb gevoeld. Mijn arme vader op zo gruwelijke wijze van mij weggenomen, en mijn lieve Dick beschuldigd, hem te hebben gedood. Het was meer dan ik kon verdragen en wie weet wat er gebeurd zou zijn, als gij nu niet als een reddende engel waart verschenen.

— Die titel moogt gij mij nog niet geven, Miss Donaldson, zei Raffles glimlachend. Maar ik verzeker u, dat ik alles doen zal wat ik kan, en niet eerder zal rusten voor ik de dader van deze afschuwelijke misdaad heb opgespoord. Wilt gij mij daarbij helpen?

— Vraagt gij dat nog, mijnheer? riep het jonge meisje uit, terwijl zij opsprong. Ik heb immers zelf rust noch duur, voor mijn Dick weer in vrijheid is gesteld en zijn onschuld aan het licht is gebracht.

— Dan hebt gij niets anders te doen, miss Donaldson, dan mij op een paar

vragen te antwoorden, die van groot belang zijn.

— Vraag slechts, mijnheer, en ik zal u alles zeggen wat ik weet.

— Laten wij dan voor het raam gaan zitten, als gij het goed vindt, hernam Raffles.

— Zoals gij wilt, mijnheer, zei het meisje enigszins verbaasd.

Zij nam op een stoel voor het raam plaats, maar Raffles deed haar weer opstaan en zei op zachte toon:

— Neen, niet zo dicht bij het raam, als ik u verzoeken mag. Iets meer achteruit, zodat men u van buiten niet kan zien.

Verwonderd ging het meisje op de stoel zitten, die ongeveer een meter van het raam werd gezet.

Haar verbazing nam nog toe, toen zij zag dat Raffles een vitrage gordijn half dichtschooft.

— Gij zult misschien enigszins verbaasd zijn, over hetgeen ik nu doe, zei hij glimlachend, maar later zal het u wel duidelijk worden waarom.

De beide mannen namen op hun beurt plaats, eveneens op enige afstand van het raam en Raffles op zodanige wijze, dat hij gemakkelijk naar buiten kon kijken.

Brand was eveneens tamelijk verbaasd door deze handelwijze van zijn vriend, maar hij begreep wel, dat daar een reden voor zou zijn.

De grote onbekende boog zich tot het meisje over en vroeg:

— Ik moet een pijnlijke snaar aanroeren, maar het is voor mij van belang iets te weten uit het verleden van uw vader. Is het waar dat hij vroeger in tamelijk nauwe betrekking heeft gestaan tot een zekere Mr. Walford?

Het meisje knikte.

Een donkere blos steeg in haar wangen en op en haar ogen schenen vuur te schieten.

— Hij was een zakenrelatie, zei zij kortaf.

— Ik vermoedde zo iets, hernam Raffles bedaard. Zij zijn zeker niet in der minne van elkander gegaan?

— In der minne? riep het meisje

verontwaardigd uit. De ellendeling heeft mijn arme vader bijna ten gronde gericht. Hij speculeerde en maakte niet alleen zijn eigen geld, maar ook een groot gedeelte van dat van mijn vader op.

— En had uw vader daar de bewijzen van? vroeg Raffles.

— Helaas niet, mijnheer, antwoordde het jonge meisje, maar ik weet zeker dat mijn vader andere papieren moet hebben bezeten, ik weet niet van welke aard, die van veel belang waren en waarmede mijn vader, naar ik geloof, Walford tamelijk wel in zijn macht had. Hij heeft zich wel eens tegenover mij uitgelaten, dat hij deze papieren niet zou teruggeven, alvorens zijn vroegere medewerker zijn geldelijke verplichtingen jegens mijn vader zou hebben voldaan. En dat niet, omdat hij zelf dat geld tot iedere prijs terug wilde hebben, maar om mij, naar hij zei, een uitzet mede te geven, als ik trouwde.

Het was Raffles alsof de nevel, welke deze duistere zaak nog omgaf, langzaam maar zeker voor zijn ogen optrok.

Steeds de blik naar buiten richtend, vroeg hij:

— Die papieren bevinden zich zeker in gindse schrijftafel?

— Ja, mijnheer, in een geheime lade, waarvan alleen mijn vader en ik de plaats kenden.

Raffles stond op en liep naar de onderwetse schrijftafel toe, die hij nauwkeurig bekeek.

— Zijt gij lang buitenshuis geweest? vroeg Raffles.

— Hoogstens anderhalf uur, mijnheer. Hoe zo?

— Er zijn vreemde handen aan dit bureau geweest.

Het jonge meisje slaakte een kreet van schrik.

— Weet gij het zeker? vroeg zij.

— Volkomen zeker. Ik ben een soort deskundige, moet gij weten. De laden zijn blijkbaar allen met een looper geopend.

Het meisje snelde naar het bureau toe, terwijl zij enige sleutels uit haar tasje nam.

Zij opende haastig een der grootste laden, trok deze geheel uit, en opende toen een zeer kunstig verborgden geheim vak.

Brand was onwillekeurig opgestaan, door zijn nieuwsgierigheid gedreven.

— Maar Raffles zel op korte toon:

— Ga direct weer zitten amice. Neen, niet daar, maar op de plaats waar ik zoëven zat. Een let goed op wat er buiten gebeurt.

— Maar waar moet ik dan naar kijken? riep Brand verwonderd uit.

— Allereerst naar de grote ijzeren telegraafpaal, die hier vlak tegenover het venster even voorbij het hek van het park staat.

Met moeite weerhield Brand een kreet van verrassing.

Hij wilde iets vragen, maar reeds had Raffles zich weer tot het meisje gewend, dat met bevende vingers in het vak tastte.

— Zijn de papieren er nog? vroeg Raffles.

— Ja, gelukkig wel, riep het meisje uit.

Zij trok haar hand terug, waarin zij een grote enveloppe hield, met vijf grote lakken verzegeld.

Zij wierp een vluchtige blik op het opschrift en zei toen met vaste stem:

— Dit zijn de papieren, mijnheer.

— Berg ze dan snel weer op die veilige plek weg, miss Donaldson. Later zult gij ze ongetwijfeld mogen lezen.

Het meisje gehoorzaamde.

Terwijl zij het geheime vak en daarna de lade weer sloot, vroeg Raffles verder:

— Er moet hier gisteren in deze kamer een oplopende twist hebben plaats gehad tussen Mr. Jaffrey en een tweede persoon. De commissaris van politie beweert, dat het uw vader was, maar gij moet voor de politiecommissaris verklaard hebben, dat het Walford is geweest.

— Hij was het ook, mijnheer, maar mijn vader was bij die twist tegenwoordig.

— En het onderwerp van die twist?

Het meisje boog het hoofd en een gloeiend rood steeg in haar wangen op.

— Gij behoeft niets te zeggen, Miss Donaldson, vervolgde Raffles op zachte toon. Ik begrijp het al. Gij waart het onderwerp van die onenigheid. Ik geloof, dat ik het nu wel doorzie. Die Walford is langs een sluipteg door binnengedrongen, waarschijnlijk in de hoop u hier alleen aan te treffen en...

Een kreet van Brand deed hem plotseling zwijgen.

— Wat is er? vroeg Raffles haastig.

— Daar komt een werkmans van de Electriche Centrale met een ladder die zich gereed maakt om in de telefoonpaal te klimmen.

Raffles greep het jonge meisje bij de hand en trok haar tot dicht bij het raam, maar toch zo, dat zij door het vitrage gordijn verborgden bleef.

Een man in de uniform van gemeentebeampte maakte zich gereed een ladder tegen de onderkant van de hoge ijzeren telegraafpaal te zetten, teneinde zo, zonder gevaar, over de scherpe punten te kunnen heen klimmen, die op ongeveer twee meter boven de grond waren aangebracht, teneinde het inklimmen door straatjongens en onbevoegden te verhinderen.

Raffles staarde met bliksemende ogen naar buiten.

Het meisje keek hem verwonderd aan.

— Maar wat is er dan toch, mijnheer? riep zij verschrikt uit.

— Weet gij wie die man daarginds is, Miss Donaldson? vroeg Raffles op doffe toon.

— Hoe zou ik hem kennen, mijnheer? riep het meisje, Een beampte van de Electriche Centrale, natuurlijk.

— Het is Percy Walford. Het is de moordenaar van uw vader.

HOOFDSTUK VIII

OPGEJAAGD

Nelly Donaldson schrok zo hevig, dat zij zich slechts met moeite wist staande te houden.

Zij greep zich naar het hoofd en stamelde:

— Grote hemel. Het duizelt mij. Waarom die vermomming? Wat wil hij in die paal?

— Dat is duidelijk genoeg, miss, zei Raffles. Hij wil er de Mauserpistool uit terughalen, die zich daar nog steeds bevindt, met lappen omwikkeld, teneinde het geluid van de losbranding te dempen en met ijzerdraad zodanig bevestigd boven in de top van de telefoonmast, dat de loop met dodelijke juistheid was gericht op de plek van het raam waar uw vader urenlang placht te zitten, gelijk de moordenaar heel goed wist.

— Maar hoe heeft hij de pistool dan toch afgeschoten? riep Brand uit.

— Heel eenvoudig, door middel van electriciteit, antwoordde Raffles. Maar wij verliezen veel te veel tijd met praten, er moet nu gehandeld worden.

Raffles wendde zich tot het jonge meisje, dat met starende ogen keek naar de man, die langzaam en voorzichtig over de rand van scherpe stalen pennen klom en tegen de ruim 30 meter hoge paal begon op te klauteren.

— Ik verzoek u dringend, miss, u zo lang onder bescherming van de conciërge te stellen, een braaf man, die u wel zal weten te beschermen. Kom aanstonds mee, wij hebben geen ogenblik te verliezen. Ik wist wel, dat Walford vandaag terug zou komen om zijn wapen terug te halen.

Alle drie snelden de trap af, na de kamerdeur zorgvuldig te hebben gesloten.

Met enkele woorden stelde Raffles de conciërge op de hoogte en beval Nelly Donaldson in zijn hoede aan.

Toen ging hij de telefooncel binnen en helde de naastgelegen politiecel op.

— Stuur aanstonds acht of tien agenten, riep hij.

— Met wie spreek ik? klonk het aan de andere zijde van de lijn. En wat is er aan de hand?

— Er is dat de moordenaar van Donaldson op dit ogenblik in de telefoonpaal klimt, die juist tegenover het venster staat van de kamer waar de moord plaats greep. Vraag niet zo veel, maar stuur aanstonds de mannen, anders ontsnapt de vent nog.

Dat scheen de man aan de andere kant van de lijn ook te begrijpen. Want kort en krachtig klonk het:

— Gij spreekt met brigadier Haddow; ik ben over enkele minuten met twaalf agenten ter plaatse.

— Als ze maar niet te laat komen, bromde Raffles. De ellendeling kon wel eens ontsnappen. Kom Charles wij zullen de politie ditmaal eens een handje helpen.

De beide vrienden snelden het huis uit.

Binnen een minuut hadden de beide mannen de afstand afgelegd, die hen van de voet van de telefoonpaal scheidde.

Langs het stalen netwerk klom de gewaande gemeentewerkman rustig en snel naar boven.

Zijn gestalte werd hoe langer hoe kleiner.

Eindelijk zagen zij hem verdwijnen door het gat naar het soort platform, omgeven door een hek, waarop de electriciens en monteurs kunnen gaan staan ten einde de nodige reparaties te verrichten.

Zwijgend wachtten de mannen de komst van de politie af.

Toen vroeg Raffles:

— Nu begrijp je zeker wel alles?

— Alles zou wat te veel gezegd zijn, antwoordde de jongeman lachend. Maar veel is mij althans opgehelderd.

— Het was een heel aardig plan om

ingewikkeld, amice, hernam Raffles glimlachend. Ik heb niets anders gedaan dan een denkbeeldige lijn getrokken, die ging van de plek waar de kogel in de schilderijlijst zat, door een punt waar zich het hoofd van Donaldson moest bevinden, toen het schot viel. Welnu, die rechte lijn liep juist uit op de telefoonpaal. Ik nam de kijker ter hand en zag daardoor duidelijk iets boven in de werkkooi van de telegraafpaal, dat er niet hoorde. In het midden daarvan zag ik iets glinsteren, zeer waarschijnlijk de loop van een pistool. Nu is het een geluk dat ik de uitwerking van verschillende vuurwapens goed ken en wist, dat het heel gemakkelijk is op een afstand van honderd meter een Mauser-repeteerpistool dezelfde uitwerking te doen hebben als een goede karabijn. De moordenaar moest natuurlijk goed bekend zijn met de gewoonten van zijn prooi en dus veel met hem omgaan. Maar wat zie ik? zo viel Raffles zichzelf in de rede. De vent komt waarachtig al weer naar omlaag.

Raffles had goed gezien.

De zogenaamde werkmans, na hier en daar iets aan de isolatoren te hebben gedraaid, begon langzaam af te dalen.

Raffles stampvoette van ongeduld.

— Waar blijft de politie nu? riep hij uit.

— Maar waarom zouden wij daarop wachten riep Brand uit. Wij kunnen de vent toch zelf wel in zijn lurven nemen. Wij zijn twee tegen één.

— Je hebt gelijk. Maar vergeet niet, dat de man op het ogenblik gewapend is. Als hij onraad ruikt, zal hij zeker niet aarzelen te schieten. En in het park zou hij dan vrij gemakkelijk kunnen ontkomen.

De moordenaar was intussen tot ongeveer een derde van de paal afgedaald.

Maar nu klonk uit de verte het geluid van een snel naderende auto.

Binnen enkele seconden draaide de groen geschilderde politie-auto in volle vaart de hoek van de straat om, bemand met twaalf agenten.

De chauffeur van de politieauto stopte met piepende remmen op enkele meters afstand van de telefoonpaal.

De agenten sprongen eruit, en de brigadier liep op Raffles toe.

— Zijt gij het, die mij zoëven hebt opgebeld? vroeg hij kortaf.

— Die ben ik. Mijn naam is Jack Grundy. Ik ben een vriend van Dick Jaffrey en de moordenaar van Donaldson komt daarginds naar beneden klimmen.

— Wie is het?

— Zijn naam is Percy Walford.

De brigadier wierp een blik naar boven, terwijl hij zijn ogen met zijn hand tegen het felle licht beschermde.

— Maar dat is een beambte van de Gemeentelijke Telefoon Centrale, riep hij uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Gij bedoelt zeker, dat hij er de uniform van draagt.

— Maar wat voerde hij daar boven in die paal dan uit?

— De Mauserpistool terughalen, waarmee hij het schot gelost heeft, dat Donaldson doodde.

De brigadier gaf enige korte bevelen en de twaalf agenten stelden zich in een kring om de paal op.

De klimmer bevond zich nu op een hoogte van ongeveer twintig meter boven de grond.

Maar plotseling hield hij op en keek omlaag.

Wel een volle minuut bleef de man daar boven op dezelfde plek onbeweeglijk naar beneden staren.

En even onbeweeglijk stonden de twaalf agenten om de voet van de paal, die minstens een meter in het vierkant mat, met het gelaat naar boven geheven.

Zoals altijd als er iets bijzonders aan de hand is, verzamelden zich een aantal nieuwsgierigen op enige afstand.

Plotseling scheen Walford zich te hebben bedacht.

Met een voor zijn leeftijd verbazen vluheid en lenig als een kat begon hij weer langs de paal omhoog te klimmen.

De brigadier uitte een knetterende vloek.

Dat scheen een der agenten als een aansporing op te vatten, want hij snel-

de naar het houten laddertje en begon het te beklimmen.

— Voorzichtig, riep Raffles de man na. De vent is gewapend met een pistool waarop nog een aantal schoten kunnen zitten.

Maar de agent was zo door zijn beroepsijver aangegrepen, dat hij nauwelijks acht sloeg op die waarschuwing.

Aan de tegenovergestelde kant van de paal klauterde hij snel naar boven.

Een andere agent trok zijn revolver, maar de brigadier sloeg zijn arm neer.

— Niet schieten, beval hij. Mijnheer Grundy kan zich vergissen en er behoeft niet nodeloos bloed vergoten te worden.

Intussen klom de agent snel voort.

— Hij haalt hem in, riep een der agenten juichend. Tom is vroeger matroos geweest, dat kun je wel zien.

Walford had nu bijna het gat in de werkkooi bereikt.

Hij plaatste beide voeten in een kruising van twee steunijzers, zodat hij zijn handen vrij had, trok de pistool te voorschijn, mikte op de klimmende agent door de dwarsijzers van de paal en vuurde.

De ongelukkige agent slaakte een rauwe kreet, zijn voeten verloren hun steun, zijn handen lieten los en hij stortte omlaag.

Zijn lichaam bonsde op de flauw gebogen pennen, die gelukkig naar benede gericht waren en gleed vandaar op de grond.

Zwaar gewond bleef de agent liggen.

Onmiddellijk namen twee zijner collega's hem op en droegen hem naar een apotheek, op slechts enkele schreden afstand.

Intussen waren er steeds meer nieuwsgierigen toegestroomd en hadden een dozijn telefonisch te hulp geroepen agenten de straat afgezet.

Walford had intussen de werkkooi bereikt, waar hij voor het ogenblik tamelijk veilig was, door het ijzeren netwerk om de kooi heen.

De brigadier beraadslaagde met een

inmiddels ter plaatse verschenen inspecteur van politie.

Deze wierp van tijd tot tijd een blik op Raffles en kwam tenslotte naar hem toe.

— Zijt gij het, die ontdekt hebt dat Walford de moordenaar is? vroeg hij op vriendelijke toon.

— Ja, inspecteur, antwoordde Raffles eenvoudig. De brigadier zei zoëven dat er wel eens kwestie kon zijn van een vergissing, maar hij zal nu wel van die mening zijn teruggekomen.

— Dat spreekt vanzelf, zei de inspecteur, gij moogt het althans niet zeggen, voor wij de moordenaar te pakken hebben. En voorlopig lijkt het daar nog niet op. Hij heeft een zeer gevaarlijk wapen. Iedere man die in de paal klimt is bijna zeker een kind des doods. De schurk zal hem zonder mededogen neerschieten, al was het alleen maar om zijn huid zo duur mogelijk te verkopen.

— Als wij het dan niet alléén afkunnen dan zal ik soldaten laten aanrukken, riep de inspecteur uit.

— Dat had ik u juist willen voorstellen, inspecteur, zei Raffles bedaard. Met een geweer is het misschien mogelijk de man onschadelijk te maken.

Intussen waren, zonder daartoe het bevel van hun superieur af te wachten, twee andere agenten in de paal geklommen, woedend over de zware verwonding van hun collega.

Maar zij kwamen zelfs zo hoog niet als deze, want met twee welgerichte schoten, die de een in de schouder en de ander in de dij troffen, stelde de moordenaar hen buiten gevecht.

De inspecteur knarssetande van woede.

— Zo gaat het niet, riep hij. Ik verbied ten strengste dat er nog iemand in de paal klimt, riep hij op bevelende toon.

Hij ging de apotheek binnen en stelde zich telefonisch in verbinding met de dichtstbijgelegen kazerne.

Een kwartier verliep in de grootste spanning.

HOOFDSTUK IX

EEN TRAGISCH EINDE

Eindelijk klonken in de verte de regelmatige voetstappen van een compagnie soldaten, die snel naderden.

Even later verschenen de eerste mannen om de hoek van de straat.

— Halt, commandeerde de luitenant, die hen aanvoerde.

Had Walford iets ontdekt van deze nieuwe versterking, die was aangerukt?

Het is mogelijk, maar er was op dit ogenblik niets van hem te zien.

Blijkbaar had hij zich plat uitgestrekt op de vloer van de werkkooi, vanwaar hij door het netwerk van staaldraden alles kon zien wat op de begane grond gebeurde.

De luitenant was snel op de inspecteur van politie toegetreden en wisselde met gedempte stem enige woorden met hem.

Toen wierp hij een blik naar het bovineinde van de paal.

Vervolgens gelastte hij, de straat voor het grootste gedeelte te ontruimen, aan welk bevel dadelijk gevolg werd gegeven.

Zodra de straat ontruimd was, stelde de luitenant zich in het midden daarvan op, bracht zijn handen bij wijze van een scheepsroeper aan zijn mond en riep zo luid hij kon:

— Percy Walford. In naam der wet beveel ik u, onmiddellijk naar omlaag te komen. Mijn manschappen hebben bevel, op u te schieten als gij daaraan niet aanstonds gehoorzaamt.

Geen antwoord.

Alles bleef daarboven doodstil.

Beneden hielden allen hun adem in, en niets werd vernomen dan het gedempte gerucht van het stadsverkeer in de brede Kensington Road.

Maar de man daarboven bleek de stem van de luitenant duidelijk te hebben gehoord.

En hoofd kwam voorzichtig boven de rand van de werkkorf uitkijken en trok zich toen aanstonds weer terug.

De luitenant herhaalde zijn bevel,

maar weer volgde geen antwoord...

Ten derde male herhaalde de luitenant zijn bevel...

Toen klonk een snerpemde stem uit de top van de telegraafpaal:

— Kom mij maar halen als je mij hebben wilt. Maar denk er om, dat ik nog acht schoten op mijn pistool heb.

De luitenant bedacht zich niet langer.

Aan de wet was voldaan; hij moest zijn plicht doen.

Weer klonk zijn stem, kortaf en bevelend:

— Rechtsom — keert. Voorwaarts mars. Halt. Keert. Zet af — geweer.

De soldaten stonden nu in twee gelederen opgesteld, op ongeveer vijftig meter van de voet van de paal.

Hun rijen reikten bijna van de ene tot de andere zijde van de straat.

Opnieuw klonk de commandostem:

— Standvizier. Richten op de werkkooi van de telegraafpaal. Legt aan. Vuur.

Een salvo klonk en men hoorde duidelijk het ratelen van de kogels tegen de stalen paal.

Toen trad een stilte in, terwijl langzaam de kruitdamp op trok.

Daarboven bleef alles stil.

— Een krijgslist misschien, mompelde de inspecteur van politie. Zou ik één mijner mannen naar boven durven sturen?

— Ik bied mij aan, klonk eensklaps een stem.

Het was Raffles, die deze woorden had gesproken.

— Gij? vroeg de inspecteur verbaasd. Maar zijt gij niet bang getroffen te worden?

— Ik zal mij weten te beschermen, zei Raffles eenvoudig. Als ik niet aan de buitenkant, maar binnenin door de paal klim, kan hij niet op mij vuren, tenzij hij zichzelf bloot geeft. En ik verzeker u, dat ik niet tot de slechtste schutters behoor.

Nog even aarzelde de inspecteur.

Toen zei hij:

— Ga dan, mijnheer, maar wees voorzichtig.

Een eigenaardig lachje deed de lippen van de Grote Onbekende krullen, toen hij zich gereed maakte, in de paal te klimmen.

Hij werkte zich door de dwarsspijlen tot in het binnenste van de ijzeren paal en begon toen snel omhoog te klimmen.

Toen hij omstreeks een derde van de afstand had afgelegd, liet Brand, die zijn vriend met angstige bliken gevolgd was, een kreet horen.

Daarboven werd een donkere gedaante zichtbaar voor het gat, waardoor men in de werkkool kon komen.

— De schurk is niet geraakt, riep hij uit.

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of er klonk een schot.

Walford had door het vloergat op Raffles geschoten.

Maar deze aarzelde niet, te antwoorden.

Hij hield even stil, trok zijn revolver, en vuurde op zijn beurt.

Een kreet van woede en pijn deed zich horen.

Blijkbaar was het schot raak geweest.

Weer klonk een schot, dadelijk door een tweede gevolgd.

De moedige klimmer had nu bijna drievierden van de afstand afgelegd.

Maar eensklaps geschiedde er iets onverwachts...

Walford verhief zich in zijn volle lengte in de werkkool. Hij zag zeker in, dat hij op deze wijze het onderspit zou delven, vooral daar Raffles nu gevolgd werd door drie agenten, die zijn voorbeeld volgden en binnen in de paal omhoog klommen.

Zonder zich te bedenken, greep Walford een der telegraafdraden en het volgende ogenblik had hij zich over de rand van de kool geslingerd en zweefde hij in de ruimte.

Zijn doel was duidelijk.

Hij wilde blijkbaar het huis bereiken, over het dak waarvan de telegraafdraden liepen en zich daarna trachten te redden.

— Scherpschutters voor, klonk de scherpe stem van de luitenant kortaf. Leg zorgvuldig aan en schiet hem neer.

De scherpschutters legden aan en bijna tegelijkertijd klonken vier schoten.

Een woeste kreet klonk van omhoog. Een der kogels had de draad geraakt, waaraan de moordenaar hing.

Met een luide knal knapte de draad als een reusachtige vioolsnaar af...

Walford trachtte een andere draad te grijpen, hij greep mis... En toen zwaaide hij, als een steen aan het uiteinde van een slinger, door de ruimte... de strakgespannen draad, aan het ene einde bevestigd aan de top van de paal, smakte de moordenaar met geweld tegen het onderende van het ijzeren gewaarte... Walford's handen ontspanden zich... en met verbijzeld wervelkolorom stortte hij als een vormeloze massa op de straatstenen.

Raffles krom langzaam naar beneden, evenals de agenten.

Men had dadelijk een zeil over het lijk van de moordenaar gespreid.

De agenten en de soldaten hielden de nieuwsgierige menigte op een afstand, terwijl het stoffelijk overschot in de politieauto werd gelegd, die dadelijk weg reed.

Een kwartier later had alles in de straat weer zijn gewone aanzien gekregen.

Raffles had de inspecteur beloofd, zich zo spoedig mogelijk bij hem te komen aanmelden, teneinde de nodige inlichtingen te geven.

Raffles en Brand stonden nu bijna alleen aan de voet van de paal.

— Ik geloof, dat die inspecteur lang kan wachten, als hij mij in persoon wil spreken, zei Raffles. Ik zal hem een schriftelijk rapport doen toekomen, en dat moet hem voldoende zijn. Ik ben er niet op gesteld, meer met de politie in aanraking te komen dan volstrekt noodzakelijk is. Kom, Charles, wij gaan dadelijk Nelly Donaldson op de hoogte brengen. Zij kan met de commissaris van politie afspreken wanneer zij Dick Jaffrey kan gaan afhalen.

Vijf minuten later hervonden de twee

mannen zich in de huiskamer van de concierge.

Nelly kwam hen tegemoet.

— Welnu, mijnheer Grundy? vroeg zij vol spanning.

— Uw verloofde zal over een uur wel in vrijheid zijn gesteld, miss, zei Raffles glimlachend. Gij kunt daartoe veel bijdragen, door aan de commissaris de papieren ter hand te stellen, die zich in de geheime lade van het schrijfbureau bevinden. Die zullen het motief tot de moord wel bevatten.

— Dat is inderdaad zo, mijnheer, antwoordde het jonge meisje, terwijl tranen van geluk in haar ogen kwamen. Ik heb de enveloppe zoëven ogengemaakt, daar ik rust noch duur had, en wit gij weten wat zij bevatte?

Toen mijn vader nog zaken deed met Walford, heeft hij in diens lessenaar door een toeval enige papieren gevonden, die duidelijk aantoonde, dat de schurk zich ophield met spionage ten bate van een vreemde mogendheid. Als mijn vader die stukken dadelijk naar de justitie had gebracht, zou Walford tot minstens tien jaar tuchthuisstraf zijn veroordeeld. Had hij het maar gedaan. Maar juist in die tijd kreeg hij de eerste bewijzen in handen, dat Walford hem bedroog. Hoe dan ook, mijn vader behield die stukken.

— Als hij Walford goed gekend had, zei Raffles ernstig, zou hij zich nog wel eens bedacht hebben. En nu nog één vraag, miss: Wilt gij mij niet zeggen, hoe het geld van uw vader in het valies van uw verloofde kwam?

Het meisje verbleekte en greep Raffles bij de arm.

— Heeft men dat geld dan gevonden? riep zij uit.

— Ja, miss, en de rechter vond dat een ernstig bewijs tegen uw verloofde.

— Mijn hemel, riep het meisje wanhopig uit. En ik deed het, om zijn broer van de schande te redden.

— Dus gij hebt het geld weggenomen? vroeg Raffles zacht. Ik had er een vermoeden van.

— Diek zou het binnen enkele dagen terug hebben kunnen geven, mijnheer, dat weet ik zeker. Hij moest dan het honorarium voor een groot werk ontvangen. Maar zo lang kon zijn broer niet wachten. Hij had gespeeld met geld uit de kas, die hij beheerde en de volgende dag zou de gewone accountantscontrôle geschieden.

— Dan moet er dadelijk een telegram gestuurd worden, dat het geld er zal zijn, riep Raffles uit. De jongeman moet in grote angst verkeren, als hij de kranten gelezen heeft. Ik ga dadelijk naar het postkantoor. Geef mij zijn adres.

Nelly greep de hand van Raffles en wilde deze kussen.

Maar Raffles trok zijn hand terug en zei:

— Doe dat niet, miss. Ik verdien het niet. En als gij mijn raad wilt volgen, ga dan dadelijk naar de commissaris en blecht hem eerlijk op, hoe de zaak zich heeft toegedragen. En als gij en Dick elkaar hebt weergevonden, dan zal ik u gaarne eens bezoeken, om u te vertellen, hoe de geheimzinnige misdaad in uw huis zich heeft afgespeeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Verraad in de Bende

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,- VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,- of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,-, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,- of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM : .....
ADRES : LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266